

Lord Raffles

genaamd

Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

VERKOCHTE KINDEREN

N° 2572

WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Verkochte kinderen

HOOFDSTUK I.

EEN VREEMDE ONTDEKKING

Op een mooie maar koude winterdag bevond de bewoner van het fraaie herenhuis, Cromwellstreet, 2, te Londen zich in zijn werkkamer.

Deze bewoner was Lord Edward Lister, alias John Raffles, die dit huis reeds sedert geruime tijd bewoonde.

Het gebeurde niet zelden dat de bekende gentleman-inbreker enige tijd van het toneel verdween, om dan later, wanneer men hem en zijn daden zo'n beetje vergeten had, weer ergens anders, onder een andere naam, op te treden.

Hij had gedurende de laatste maanden allerlei streken uitgehaald, waarbij de politie telkens aan het kortste eind had getrokken en waarbij hij vooral hoofdinspecteur Baxter bijna wanhopig

had gemaakt. Hij had daarom besloten zich een poosje kalm te houden.

Het was echter niet uit medelijden met de hoofd politie-inspecteur, dat Raffles dit besluit genomen had. Hij wenste er zelf ook van te profiteren en eens rustig uit te blazen van zijn vermoeiende campagnes.

Weinig echter dacht hij er aan, dat deze keer van die voorgestelde rust niet veel zou komen. Het scheen zijn noodlot te zijn, dat hij telkens in aanraking kwam met personen en zaken, die het nodig maakten, dat hij zich met hen bemoeide, terwijl het ook vaak aan hem zelf te wijten was, daar hij in de eerste plaats een weinig nieuwsgierig was en ten tweede, omdat zijn rusteloze geest hem niet toestond geruime tijd in

absoluut niets doen door te brengen.

Zo ging het thans ook.

Het huis was fraai gemeubeld en gerieflijk ingericht. Een grote bibliotheek, waarin zich een groot aantal boeken bevond, stond hem ten dienste. In het souterrain bevond zich een grote ruimte, welke hij geheel als atelier en werkplaats had laten inrichten en waar hij met zijn vriend en secretaris, Charles Brand naar hartelust kon knoeien en experimenteren. Ook had hij verschillende werktuigen gemaakt en uitvindingen gedaan, waaraan hij altijd iets te veranderen of te verbeteren vond.

Niettegenstaande dit alles had Raffles reeds lang gezocht naar iets anders, zodat het hem, die de scherpzinnige man kende, volstrekt niet zou hebben verwonderd, als hij gehoord had welk gesprek hij op het ogenblik met zijn vriend voerde.

— Ik zou wel eens willen weten, zei Raffles tot zijn vriend Brand, waar de miljoenen van Mr Pigott vandaan komen. Ik herinner mij niet dat de man ooit de een of andere zaak heeft gedreven. Hij komt niet aan de Beurs, is ongetrouwd en heeft in de tien jaren, dat ik hem nu reeds gadesla, niets anders gedaan dan goed eten, lekker drinken en in een mooi huis wonen. In ons register staat ook niets bijzonders vermeld. Ik moet dat toch zien te weten komen.

Lord Lister zat, terwijl hij sprak, in een gemakkelijke fauteuil voor de schoorsteen van zijn bibliotheek, het fraaiste vertrek van zijn huis.

De vensterluiken aan de voorkant van de straat waren dicht en alleen het gedeelte waar, onder in het gebouw, zijn oude vertrouwde bediende Gaston woonde, toonde aan, dat het huis bewoond was.

Aan de achterkant lag een fraai aangelegd park en hier waren alle vensters een eindje geopend om de milde winterlucht te laten binnen komen. Vanop het balkon kon Raffles het huis van Pigott zien; het schemerde door de takken van de bladerloze bomen.

Geheel links zag men het platte dak van de garage, waar een stuk of vier auto's stonden, die door Raffles elk ogen-

blik van de dag konden worden gebruikt daar zijn chauffeur Henderson, een grote, krachtige vent, een reus bijna, wiens taak het was deze auto's te besturen en te verzorgen alsmede steeds te voorzien dat de benzinetanks gevuld waren. Aldus behoefde de Grote Onbekende enkel op de knop van het elektrische belletje te drukken, dat uitkwam in de kamer van zijn trouwe chauffeur, om onmiddellijk zonder verder tijdverlies te kunnen uitrijden.

Brand, die met een boek in een luie stoel zat, had zijn lectuur gestaakt en geluisterd naar wat zijn vriend hem vertelde. Hij keek eens naar het bedoelde huis en zei:

— Ik geloof, Edward, dat de meeste mensen hier in de buurt hun vermogen op eigenaardige wijze verworven hebben.

— Ongetwijfeld, antwoordde Raffles, maar deze Pigott boezemt mij bijzonder veel belang in; ik zal hem daarom eens een bezoek gaan brengen, want ik kan mijn nieuwsgierigheid niet meer bedwingen. Het is nu vijf uur, we zullen nog een uurtje wachten, en zodra het helemaal donker is, eens de woning van die miljonair wat nader gaan beschouwen.

— Uit deze laatste woorden meen ik te moeten opmaken, dat we niet als bezoekers naar binnen zullen gaan, Edward, zei Brand met een glimlach.

— Precies, zei Raffles, en daarom stel ik je voor, dat we ons eerst een weinig zullen gaan vermommen. Het is absoluut niet nodig, dat de vent, moest hij ons ontdekken, ons onmiddellijk aanziet voor hetgeen wij zijn.

— Je schijnt hem nog al te vrezen, merkte Brand op, anders neem je gewoonlijk niet zoveel voorzorgen.

Raffles haalde zijn schouders op.

— Och, wat zal ik je zeggen, antwoordde hij, vrezen doe ik hem niet, maar ik vind het overbodig en nutteloos het noodlot te tarten en moeilijkheden uit te lokken. Komen ze, soit, dan zal ik ze het hoofd bieden, maar het is, dunkt me, beter ze te vermijden. Daar komt bij, dat die Pigott, waarschijnlijk een heel geheimzinnig heerschap is. Vergeet niet, dat we in de tien jaar, dat we

hem kennen nog niets van hem zijn te weten kunnen komen. Hij schijnt dus zijn voorzorgsmaatregelen goed te nemen. En met zo iemand moet je voorzichtig zijn.

Onder het spreken waren zij naar boven gegaan, naar de kleedkamer van Raffles, waar zij alles voor hun vermomming konden vinden.

Het liep tegen zeven uur toen Raffles met Brand op weg toog. Beiden waren hoogst eenvoudig gekleed, terwijl ze hun gelaat veranderd hadden. Zonder de minste moeite sprongen ze over het hek, dat de tuin van Pigott scheidde van het park van Raffles.

Voorzichtig slopen zij door de struiken, terwijl de Grote Onbekende naar alle kanten uitkeek. Een brede trap leidde uit de tuin naar een grote veranda, die gedeeltelijk door een gordijn bedekt was, zodat Raffles niet kon zien of er zich iemand in de serre bevond.

Een ogenblik bleef het tweetal staan, en dat was heel verstandig, want een bediende kwam de serre binnen en zette en schemerlamp op een tafeltje neer, waarna hij weer heenging. Uit het huis klonken stemmen, doch niemand verscheen.

Bijna twee uur lagen Raffles en Brand op de loer, tot de bediende terug kwam en de lamp meenam. Ergens in de buurt sloeg een klok tien uur en het huis was nu volledig in duisternis gehuld.

— Nu is het tijd, fluisterde Raffles, laat ons nu de veranda gaan verkennen.

In de serre stootte Brand plotseling tegen een tafeltje, waardoor enig geluid ontstond. Zijn vriend bleef een moment onbeweeglijk staan en smoorde een kreet, toen plotseling door iemand het elektrische licht werd opgedraaid en drie mannen met revolvers in de hand op Brand toesprongen.

De Grote Onbekende overzag ogenblikkelijk de gehele toestand. Hij stond in een vensternis van de veranda, die ver uitsprong, en waar de mannen hem niet dadelijk ontdekken konden.

— Daar heb ik je, schavuit, riep Pigott, terwijl hij de indringer een revolver onder de neus duwde, ik heb je al

gezien, toen je twee uur geleden de tuin bent binnengeslopen. Bindt hem en roept de politie.

Brand weerde zich als een wanhopige, maar hij kon tegen de overmacht niets uitrichten. Een paar minuten later was hij stevig gebonden.

— Waar is je medeplichtige? Spreek op, jullie waren toch met z'n tweeën.

Brand was vast besloten niets te zeggen.

— Legt de schurk ergens in een hoek neer en laat ons dadelijk die andere bandiet opzoeken; misschien vinden we hem nog, riep Pigott uit.

— Wacht maar, mannetje, jou zal de lust wel vergaan om hier nog eens in te breken. Brengt hem in huis.

De bedienden deden, wat hun bevoelen werd en sleurden Brand, die zich opnieuw trachtte te verdedigen, het huis binnen en werd naar de studeerkamer gebracht waar hij onzacht op de grond werd neergelegd terwijl Pigott opnieuw beval een politieagent te halen.

Op hetzelfde ogenblik hoorde Brand plotseling een zonderling geluid. Hij lag met het rechteroor op het tapijt en daardoor drogen, hoewel flauw, toch duidelijk te onderscheiden wonderlijke klanken tot hem door. Het was alsof kleine kinderen, niet zoals men het wel meer hoort, maar voortdurend en jammerlijk, schreiden. Brand vergat geheel en al zijn hachelijke positie en deed alle moeite om te vernemen, waar de geluiden vandaan kwamen.

— Ellendige schooiers, lelijke vuile schreeuwbecken, hoorde hij roepen.

Terwijl Brand over dit zonderlinge geluid nadacht, was een der bedienden het huis uitgegaan, om een politieagent te roepen, om de in huis gevangen inbreker te arresteren. Toen de politieagent binnen kwam, zei Pigott op Brand wijzend:

— Die man daar wilde Raffles nadoen, maar wij hebben het hem belet. Neem hem mee, opdat hij zijn rechtmatige straf zal ondergaan.

— Sta op, zei hij tot Brand, ik zal je een armbandje omdoen, dat zal je beletten te ontkomen.

Hij haalde en paar boeien te voor-

schijn en sloot ze om Brand's polsen, na de touwen doorgesneden en in zijn zak gestoken te hebben.

— Vooruit, beval de agent en stiet de geboeide voor zich uit, met wie hij het huis verliet.

Het was intussen nacht geworden, maar Brand merkte toch, dat de agent hem niet stadwaarts, maar naar de kant van het park leidde. En nog meer verbaasde hij zich, toen de agent voor het huis van Raffles bleef staan, haastig naar beide kanten keek, een sleutel te voorschijn haalde, de deur opende en Brand naar binnen duwde. Hij zelf trad nu ook binnen en sloot de deur achter zich.

Brand wist niet wat hij hiervan moest denken. Zijn verbazing steeg nog meer, toen de agent naar de studeerkamer van zijn vriend ging en de deur van dit vertrek opende.

Op hetzelfde ogenblik hoorde Brand de vrolijke stem van Raffles, die uitriep:

— Wel amice, kom eens hier en steek een sigaret op, maar laat ik je eerst de boeien afnemen.

Brand stond eenvoudig verstomd toen hij dit door de agent hoorde zeggen, die nu de boeien losmaakte en zich daarna in de fauteuil voor de schoorsteenmantel liet vallen, waar Raffles een paar uur geleden het plan had geopperd om een bezoek te brengen aan het huis van Pigott.

— Dat was en aardig uitstapje, zei Raffles een sigaret opstekend, over een half uur zal ik het nog eens proberen.

Brand was intussen van zijn verbazing bekomen en dankte inwendig de hemel dat hij er zo goed was afgekomen. Hij had zich moedig gedragen, maar had zijn toestand allesbehalve benijdenswaardig gevonden. Wel had hij zich zelf moed ingesproken en gedacht, dat zijn vriend hem zeker niet in de steek zou laten, maar dat hij zo gauw uit zijn gevangenschap zou zijn verlost, had hij zelfs niet durven dromen.

Het was echter zeer begrijpelijk, dat, toen hij hoorde, dat zijn vriend er nog eens heen wilde gaan, hij daar niet veel zin in had.

— Ik bedank er voor, zei Brand, ik ben blij, dat ik er net een paar blauwe plekken ben afgekomen. Ik waande mij al verloren, Edward. Hoe heb je mij zo gauw kunnen verlossen?

— Heel eenvoudig. Tijdens de worsteling tussen jou en je aanvallers lette niemand op mij en ik kon ongemerkt ontkomen. Ik hoorde, dat Pigott om een politieagent riep en toen was het voor mij makkelijk werk. In een paar minuten was ik hier, verkleedde mij als politieagent en wandelde zolang voor het huis van Pigott heen en weer, tot de knecht mij in huis riep om je te arresteren.

Nu ben ik van plan, die Pigott nog eens te bezoeken. Die kerel is ongetwijfeld een schurk. Die twee bedienden van Pigott zien er, ondanks hun livrei, als een paar echte boeven uit. Dat zijn zeker een paar handlangers en ik durf wedden, dat ze minstens tien keer de strop verdiend hebben. Bovendien waarom hadden ze zo dadelijk die revolvers bij de hand? Ik moet me al erg in dat tuig vergissen, als het geen spitsboeven zijn, waarvan ik een even grote vijand ben als van inspecteur Baxter van Scotland Yard.

— Je kunt wel gelijk hebben, zei nu Brand, maar ook mij is iets bijzonders opgevallen. Toen ik op de grond lag in Pigott's studeerkamer, hoorde ik uit een vertrek onder mij duidelijk het schreien van kinderen en een vrouwenstem, die de kinderen met de gemeenste vloeken tot zwijgen trachtte te brengen.

— Vertel mij eens precies wat je gehoord hebt, zei Raffles.

Brand vertelde het uitvoerig en toen hij had uitgesproken, sprong Raffles met gebalde vuisten op.

— Zo'n schurk, riep hij uit, ik vermoedde al dat er in het huis van die Pigott voor mij wel het een en ander te doen was. Deze nacht nog wil ik mij zekerheid verschaffen.

Hij strekte zijn hand uit en tastte langs het paneel van de schoorsteen. Even klonk een droge klik en de grote spiegel draaide om een onzichtbare as. In de ruimte daarachter hingen wel

honderd verschillende kledingsstukken en voor een kaspiegel stonden een aantal dozen met alle soorten kleurwattertjes; daarnaast lagen op een marmereen plaat allerlei pruiken en baarden. Het vertrek zag er uit als de kleedkamer van een toneelspeler.

Raffles deed de politie-uniform uit en nam een zwart wollen trui, die hem in de donkere nacht onzichtbaar moest maken. Toen nam hij een klein tasje, opende het en keek de inhoud na.

Op het eerste gezicht zou men de inhoud voor de instrumenten van een dokter houden; kleine tangen, scharen en messen lagen naast elkander, terwijl aan de andere kant kleine flesjes en een pakje gaas lagen. Dit tasje was echter niet wat het leek, maar bevatte de werktuigen van de vermetele gentleman-dief,

waarmede hij sloten en brandkasten opende.

Met de kleine lopertjes en tangen, die van het beste staal gemaakt waren, kon de Grote Onbekende elk slot openen. In de flessen was olie en chloroform. Het verbandgaas diende om er deze vloeistoffen op te druppelen.

Met een lederen armband gespte Raffles dit tasje aan zijn linkerarm, zodat hij het niet behoefde te dragen en aldus uitgerust, verliet hij de kleedkamer. Hij reikte Brand de hand en zei:

— Het kan zijn, dat ik tot morgenochtend uitblijf, wees dus niet ongerust, amice.

— Wees maar voorzichtig, zei Brand.

— Daar kun je van op aan, zei de Grote Onbekende en verdween langs het balkon in de donkere nacht.

HOOFDSTUK II.

WAT GEBEURDE ER IN HET HUIS VAN PIGOTT ?

In de eetkamer van de miljonair Pigott zat deze met zijn twee bedienden en een bejaarde vrouw aan tafel. Er heerste een uitgelaten stemming.

— Hahaha, lachte de miljonair, die kerel hebben we er goed van langs gegeven.

— Het had voor ons anders wel eens slecht kunnen aflopen, zei een der bedienden. Wij moeten er voor oppassen, dat we niet weer visite ontvangen van iemand, die eens in dit huis zou kunnen neuzen.

— Daar moeten we zeker voor oppassen, antwoordde Pigott, we zijn verloren als ons zaakje hier door iemand wordt ontdekt.

— Zeur niet, zei het lelijke wijf, dat tegenover Pigott zat, niemand zal ooit

iets ontdekken. Welke boef zou er ooit aan denken in de kelder van een huis naar geld te zoeken? Ons zaakje bloeit veilig in het verborgene.

— Natuurlijk, zei Pigott, wie zou ons ooit iets kunnen bewijzen. Ik sta bekend als een weldoener der mensheid en als de politie op de kinderen, die wij in de kelder verplegen, opmerkzaam gemaakt zou worden, dan zou ik vertellen, dat ik die arme schepseltjes uit louter menslievendheid opvoed.

Er werd gelachen en gedronken en de glazen werden steeds opnieuw gevuld.

In hun uitgelaten stemming hadden zij er geen erg in, dat een zwarte schaduw geluidloos achter de portière van de deur gleed.

Die schaduw was Raffles, die door een openstaand venster onbemerkt was

binnengeklommen en nu het gesprek afluisterde.

Terstond begreep de Grote Onbekende, dat hij zich niet vergist had en dat de zogenaamde bedienden niet anders waren dan de medeplichtigen van een schurk. Hij was er nog niet achter gekomen, welke misdaden hier werden bedreven en waarom de miljonair die kinderen in de kelder hield opgesloten. Hij moest zich daarheen begeven om ter plaatse zijn onderzoek voort te zetten.

Geruisloos sloop hij weg en ging een trap af naar de kelder. Een ijzeren deur sloot deze van het overige gedeelte af. Tevergeefs zocht Raffles naar een slot; er was niets dergelijks te ontdekken en toch moest de deur geopend kunnen worden.

Lord Lister wendde al het mogelijke aan doch de zware deur week niet. Hij besloot toen van buitenaf door een of ander kelderraam zijn weg te zoeken. Toen hij echter langs de trap naar boven wilde terug gaan, hoorde hij, dat het wijf met een der bedienden van boven kwam. Hij moest het tweetal dus ontmoeten, want hier beneden was nergens een schuilplaats te vinden. De trap was spaarzaam verlicht en in het halfdonker smeedde Raffles een plan. Zijn vlugheid en lenigheid stelden hem in staat vier treden tegelijk te nemen en als en schicht was hij langs het tweetal en was in het volgende ogenblik verdwenen.

De oude vrouw begon te gillen en greep in doodsangst de arm van de knecht beet.

— Wat was dat José? riep zij uit, heb je dat spook ook gezien, dat ons voorbijvloog?

— Och, je bent dronken en ik zal ook wel te veel gedronken hebben. We hebben ons vergist, het was onze eigen schaduw.

— Neen, ik voelde wat, het was geen vergissing.

— Klets niet en ga mee naar beneden.

Het wijf liep met knikkende knieën de trap af en toen zij onder aan de deur stond en naar boven keek, gilte zij opnieuw en riep uit:

— Daar is het weer, José.

De bediende keek naar boven maar

zag niets.

— Als je nog eens zo schreeuwt, Mary, dan zal ik Mr Pigott zeggen dat hij je 's avonds geen wijn meer geeft.

Raffles keek nu heel voorzichtig over de trapleuning en zag, hoe José op een knop drukte, waardoor de deur zich opende.

De ijzeren deur zakte in de grond en er werd een tweede deur zichtbaar, die het wijf met een sleutel opende.

Raffles zag, hoe zij de deur sloten en toen verrees ook weer de ijzeren deur uit de bodem.

Onhoorbaar ging de Grote Onbekende weer naar beneden en probeerde voorzichtig de deur te openen.

Hoewel hij op de knop drukte, bleef de deur dicht. Na verscheidene vergeefse pogingen kwam hij tot de conclusie dat het onmogelijk was, zich toegang te verschaffen. Hij moest dus proberen om van buiten af zich toegang te verschaffen tot de kelder.

Ongemerkt verliet hij het huis en sloop er omheen, maar zocht te vergeefs naar een kelderraam.

Maar Raffles was niet de man om dat als een ernstig beletsel te zien. Hij opende zijn tas en nam daar een eigenaardig gevormd instrument uit. Het was een pneumatisch werktuig, dat, werkte door middel van gecomprimeerde lucht. Ook was het voorzien van een stalen punt, slechts één graad minder hard dan diamant. Hiermede was men in staat door de hardste bergwanden heen te boren.

Men begrijpt dat, waar een pneumatische boor door een harde bergwand kan heendringen, dit werktuig zeer zeker door een verse kalklaag kan boren en het duurde dan ook niet lang voor Raffles er in slaagde een gat te maken, waar doorheen hij weliswaar niet kon zien, maar waardoor toch verschillende klanken naar hem opstegen.

Allerlei kinderstemmen bereikten zijn oor. Het leek wel of men daar in die ruimte, beneden hem, vele kinderen verzameld had.

Nu eens hoorde hij het klagen en zuchten van een kind van een jaar of acht, dan weer klonk het geschrei en gefammer van jongere kinderen naar

hem op.

En boven alles uit hoorde hij voortdurend een krijgende vrouwenstem die hij onmiddellijk als die van het afzichtelijke wijf, dat hij zoëven op de trap voorbij was gelopen, herkende.

Raffles balde de vuisten van verbeteren woede. Hij had die muur wel met zijn vuisten willen verbrijzelen om als een engel der wrake eensklaps in het keldergewelf te verschijnen en de schuldigen te betrappen.

Nog even bleef hij luisteren en vroeg zich af wat men er toch mede voor kon hebben hier kinderen te mishandelen.

Onwillekeurig moest hij denken aan het boek van Victor Hugo, getiteld: de Man, die lacht.

Toen hij daar aan dacht liep hem een rilling over de rug. De beroemde schrijver had daarin het geval behandeld van een kind, dat in zijn prille jeugd door gewetenloze lieden was verminkt en tot een monster vervormd, dat bestemd zou zijn om op kermissen te worden tentoongesteld voor boeren en domme lieden, die het zouden aangapen en tenslotte in lachen zouden uitbarsten om iets, dat eigenlijk hun medelijden had moeten opwekken.

Raffles wist maar al te goed, dat dergelijke lieden werkelijk bestaan hadden.

Meestal maakten zij van het gelaat van een dergelijk ongelukkig kind een afschuwelijk masker. Door een bewerking, even geraffineerd als wreed, wisten zij de mond van zo'n kind door uitrekking en uitsnijding zodanig te vervormen, dat het tenslotte er op leek, alsof die mond altijd lachte.

Inplaats dat de mensen door het zien van zo'n ongelukkig kind met medelijden werden vervuld, wekte het de lachlust op. Mensen, die voordeel trokken uit zo'n vervormd gezicht, lieten het optreden op kermisvertoningen.

Naar zo'n afschuwelijk verminkt kind had Victor Hugo zijn boek genoemd en aan dat boek moest Raffles onwillekeurig denken.

Maar wij leven toch in een andere tijd, dacht hij. Hij verwierp dit denkbeeld weer spoedig. Hoe vaak hoorde

men niet van gruwelen in deze moderne tijd. De wetenschap was vooruitgegaan en was gemeen goed geworden voor iedereen, dus ook voor misdadigers. En misdadigers konden de wetenschap, die het mensdom tot heil moest strekken, wel aanwenden voor tegenovergestelde doeleinden.

Het was nog niet zo heel lang geleden, dat Barnum en Bailey, met een heel leger abnormaliteiten de wereld hadden rond gereisd. Bij die abnormaliteiten waren ongetwijfeld velen die hun misvorming bij hun geboorte reeds hadden, maar wie kon vertellen hoever er bij waren, die op kunstmatige wijze misvormd waren tot de ongelukkige wezens, waarnaar een oppervlakkig en gedachtenloos publiek met vermaak keek?

Ook waren er nog de bedelaars, die met zulk een kind het medelijden trachtten op te wekken van voorbijgangers, die een man of vrouw, welke een dergelijk verminkt wezen bij zich had, gewoonlijk ruim bedachten.

Het leek Raffles volstrekt niet onmogelijk, dat er handel werd gedreven in dergelijke kinderen, en waarom zouden er geen mensen worden gevonden, die het verminken en misvormen van kinderen als lucratief bedrijf uitoefenden?

Zijn bloed kookte terwijl hij daaraan dacht en hij uitte een half gesmoorde kreet van woede.

Wat moest hij doen? De politie waarschuwen? Die zou Pigott niets kunnen bewijzen, want hij zou natuurlijk beweren, dat hij die ongelukkige kinderen alleen uit weldadigheid had opgenomen.

Voor de eerste maal had Raffles spijt, dat hij voor het oog van de wereld was verdwenen. Als hij nu lord William Aberdeen was geweest, zou een enkel woord van hem voldoende zijn geweest om dit misdadigersnest uit te roeien.

Maar nu?

Men zou hem waarschijnlijk arresteren. De misdaad was echter zo afschuwelijk, dat hij besloot, als hij zijn doel niet bereikte, om de misdadigers te straffen, naar een officier van justitie te gaan en hem te vertellen, wat er

in het huis van Pigott geschiedde, al zou men hem ook arresteren. Voor alles echter besloot hij persoonlijk naar Pigott toe te gaan.

Opnieuw sloop hij het huis binnen en verborg zich in de salon, waar Pigott nog zat te slempen. Bijna twee uur bleef hij achter een gordijn verborgen staan, tot in huis alles stil werd. Toen kwam hij te voorschijn.

De slaapkamer van de heer des huizes lag op de bovenste verdieping en met grote handigheid gelukte het Raffles, de sloten onhoorbaar te openen en binnen te treden.

In de kamer brandde een flauw licht. In een ledikant lag Pigott en aan het hoofdeinde zag Raffles een in de muur gemetselde brandkast. Met een tevreden lach op zijn gelaat lag de halfdronken misdadiger in de dekens.

Raffles opende nu het tasje, nam daaruit een stuk verbandgaas en drenkte dit met chloroform. Daarna legde hij het verdovingsmiddel op het gelaat van de slaper, waardoor mond en neus werden bedekt.

Aandachtig luisterde Raffles naar de ademhaling van de bandiet om te horen, wanneer deze zich onder narcose bevond. Toen hij er zich van overtuigd had, dat Pigott onder zware verdoving lag, nam hij hem het stukje gaas van het gelaat en wierp het op de vloer. Hij trok nu allereerst de ringen van de vingers van Pigott en ging daarna naar de brandkast, die hij met zijn lopers in korte tijd kon openen. Een bedrag van 60.000 pond sterling viel hem in handen, maar tevergeefs doorzocht hij de brandkast om papieren te vinden, die enige opheldering konden geven over de vermeende ontzettende misdaad.

Slechts een klein notitieboekje viel hem in handen, waarin enige honderde namen waren genoteerd en achter deze namen stonden bedragen van duizend tot twee duizend pond vermeld. Ook dit boekje nam de Grote Onbekende met zich mee. Toen ging hij naar een nachtafzeltje dat bij het bed stond, nam een blad papier en schreef:

Mr. Pigott, gij bent de grootste schurk, die er op de aarde rond loopt.

Ik ben je op het spoor.

JOHN RAFFLES.

Hij wierp een blik vol haat op Pigott en mompelde:

— Het zou eigenlijk het beste zijn om jou en je medeplichtigen aan de politie over te leveren, maar ik zal je gauw genoeg ontmaskerd hebben en je zult je gerechte straf niet ontgaan.

Zacht sloot hij de deur en sloop naar de lagere verdieping, waar hij een venster opende, in de tuin sprong en verdween.

Het begon reeds te dagen, toen Raffles in zijn huis terug was, waar zijn vriend hem wachtte.

Brand stond op toen zijn vriend, nadat deze het zwarte pak had uitgetrokken, met verstoord gelaat bij de haard ging zitten en zei:

— Geef me een glas cognac, Charles, ik heb afschuwelijke dingen beleefd.

Brand gaf hem het gevraagde en haastig drong Raffles, geheel tegen zijn gewoonte, twee glazen cognac achter elkaar leeg. Daarna stak hij een sigaret op en bleef, in diep gepeins verzonken, wel een minuut voor zich uitstaren.

— Wat is je overkomen? vroeg Brand.

Raffles opende een zak, waarin hij de ringen en het geld had meegenomen en antwoordde:

— Ik geef jou de ringen om op te bergen. Verder heb ik hier ongeveer zestigduizend pond sterling en ik verzoek je, dit geld eveneens zolang op te bergen, tot ik iemand gevonden heb, wie het toekomt. Het zou best kunnen gebeuren, Charles, dat men mij in en der volgende dagen in Scotland Yard vastzet.

Brand staarde zijn vriend verschrikt aan.

De Grote Onbekende haalde uit de tas het kleine boekje te voorschijn en begon daarin te bladeren.

— Merkwaardig, mompelde hij, wat zouden die namen toch wel betekenen? Namen, waarbij niets verder is aangekend, dan een zeker bedrag. Dat is een vraagstuk dat opgelost moet worden. En wat betekenen die cijfers achter die namen? Wil dat zeggen, dat zij deze som hebben moeten betalen?

Toen Raffles eindelijk zweeg vroeg Brand:

— Zou je me niet willen vertellen wat je al zo beleefd hebt?

— Neen, amice, ik wil jouw hersens niet pijnigen met het vreselijke dat mij thans bezig houdt.

— Wil je mij dan misschien vertellen wat je bedoelt betreffende je aanstaande arrestatie?

— Ook daarover kan ik je thans geen inlichtingen geven Charles, maar misschien morgen. En laat me nu een paar minuten nadenken.

Die paar minuten werden een uur terwijl Raffles in diep gepeins zat verzonken. Hij rookte daarbij wel een stuk of zes sigaretten en scheen toen eindelijk gevonden te hebben wat hij zocht.

Hij stond op en zei:

— Ik ga een half uurtje rusten en dan en bad nemen. Wil je er voor zorgen dat tegen die tijd het ontbijt klaar staat. Na het ontbijt ga ik uit.

Hij verdween in zijn slaapkamer en liet Brand alleen, die nu de ringen in een tasje deed, dat hij in zijn borstzak droeg.

Daarna begaf hij zich naar het sous-terrain, waar de werkplaats gevestigd was.

Daarna telde hij de banknoten na en stak ze in een portefeuille.

Intussen was Raffles wat uitgerust en Brand hoorde dat hij naar de badkamer ging.

Brand liet nu het ontbijt door Gaston klaar maken en juist toen het gereed stond kwam zijn vriend binnen, wenste Charles goede morgen en begon met eetlust te ontbijten. Hierna verdween hij in de kleedkamer en bleef daar wel een uur vertoeven. Brand las intussen het ochtendblad en vermaakte zich met en bericht, waarin gezegd werd dat het de redactie speet dat men niets nieuws kon mededelen over de Grote Onbekende en dat deze zich naar alle waarschijnlijkheid wel op reis had begeven om en poosje van het toneel te verdwijnen.

Brand had de krant nog niet uit, toen

plotseling de deur openging.

Brand sprong met een kreet van schrik en verontwaardiging op. In de deuropening stond een afschuwelijke bedelaar, die, naar hij veronderstelde naar binnen geslopen was, om te zien of hij niets van zijn gading kon vinden.

Hij wilde de man weggagen en hief zijn hand op om hem de deur uit te gooien, toen Brand eensklaps een welbekende stem hoorde zeggen:

— Zo is het wel goed, hè Charles? Ik zie dat je me niet herkende.

Nu zag Brand, dat die bedelaar niemand anders was dan zijn vriend, die zich aldus had vermomd. Hij had gemeend een oude verwaarloosde bedelaar voor zich te zien, in lopen gehuld en met en afzichtelijk uiterlijk. In zo'n creatuur had Raffles zich vermomd.

— Ik zal nog een sigaret in je gezelschap roken, amice, en dan ga ik op weg om te trachten het afschuwelijke geheim van die Pigott op te lossen. Als er gevaar mocht dreigen en de politie huiszoeking doet, heb ik hier een kleine schuilplaats klaar gemaakt waarin je zeker bent voor elke detective.

Hij bracht Brand naar een dubbele deur en wees hem, hoe achter het beschot en geheime veer zat waarop gedrukt moest worden. Dan kwam een opening te voorschijn die zo groot was, dat een mens er gemakkelijk in staan kon.

Raffles sloot de opening weer en zei:

— In deze schuilplaats zal geen mens je zoeken. In de krant zal je wel kunnen lezen waar ik ben. Laat verder maar alles aan mij over en bekommer je om niets.

Hij reikte zijn vriend de hand en als deze niet geweten had, dat dit de hand van zijn vriend was, dan zou hij er voor gerild hebben deze vieze, met een laag vuil bedekte hand aan te raken.

Brand geleidde zijn vriend tot aan de huisdeur, en keek hem nog even na, tot deze verdween in de nevel, die Londen zo dikwijls in de vroege ochtend geheel bedekt.

HOOFDSTUK III.

PIGOTT BIJ HOOFDINSPECTEUR BAXTER

Hoofdinspecteur Baxter zat in zijn werkkamer in Scotland Yard en dicteerde inspecteur Sullivan een rapport, toen een agent binnentrad en meedeelde dat een zekere Pigott, die in Regentpark woonde, de inspecteur wenste te spreken.

— Laat me met rust, riep Baxter op geërgerde toon, ik heb met die lui in de laatste jaren de ellendigste ondervindingen opgedaan. Laat ze hun geld beter bewaren. Eerst als ze bestolen zijn komen ze bij mij en zeuren me de kop gek en als ik het geld dan niet weet op te sporen, dan lopen ze naar de krant die over mijn onhandigheid gaat schrijven.

Inspecteur Sullivan glimlachte ironisch over deze uitlating van zijn chef en vroeg:

— Maar hoofdinspecteur, waar moeten de bestolenen dan heengaan om hun klachten in te dienen?

— Klets niet, Sullivan en bemoei je met je eigen zaken, snauwde Baxter. Het is al sinds jaren hetzelfde liedje. Het is natuurlijk weer Raffles, brulde de hoofdinspecteur. Raffles. Vervloekt. Als ik die Raffles toch eens te pakken kon krijgen.

Hij begon zijn bureau op en neer te lopen. Zodra hij aan Raffles dacht, verloor hij alle zelfbeheersing, want die naam werkte op hem als een rode lap op een stier.

— Wat sta je daar nog aan de deur? vroeg hij de wachtende agent op nijldige toon.

— Ik wacht op uw antwoord, antwoordde deze.

— Breng die meneer dan maar binnen, antwoordde Baxter stroef.

De agent verdween en Baxter ging aan zijn schrijftafel zitten. Even later ging de deur weer open en de agent diende aan:

— Mr. Pigott.

Baxter draaide zich op zijn stoel om, stond op, maakte een buiging en zei:

— Neem alstublieft plaats.

— Neem me niet kwalijk, maar ik ben zeer opgewonden, zei Pigott, die zich met een zakdoek het zweet van het voorhoofd veegde, ik ben vannacht bestolen; mijn hele vermogen is zowat naar de maan. Men heeft mijn brandkast opengebrouwen en niets er in gelaten dan een briefje.

Hij gaf Baxter een smal strookje papier. Er stond de naam op van John Raffles. Pigott had het strookje van de brief geknipt, daar hij, heel begrijpelijk, het verdere niet wilde laten lezen.

Baxter keek eens naar het strookje, en nog voordat hij begon te lezen, wist hij al, wat er op stond. Op deze manier handelde alleen Raffles en zonder verbazing las Baxter dan ook de naam. Voor zichtig legde hij toen het strookje papier op zijn schrijftafel en vroeg Pigott:

— Hoeveel heeft hij u ontstolen?

Zonder te aarzelen zei Pigott:

— Achttienduizend pond sterling.

— Geweldig, riep de hoofdinspecteur uit, hoe kwaamt ge er toe zo'n grote som in huis te bewaren?

— Ik heb die gewoonte al jaren, antwoordde Pigott, ik bewaar het geld in een brandkast in de muur.

— Ge ziet, dat u dit niets heeft gebaat, zei Baxter, ik verbaas mij er dan ook over, dat ge niet voorzichtiger zijt geweest, daar ge toch wist, dat Raffles

in Londen vertoeft. Vertel me nu precies hoe de zaak zich heeft toegedragen.

Pigott begon een verdicht verhaal op te dissen.

— Ik ging om elf uur naar mijn slaapkamer en sloot deze naar gewoonte, met de nodige voorzorgsmaatregelen. Vanochtend moest mijn bediende mij uit een diepe slaap wekken en in mijn hersens dreunt het nog, alsof ik een paar flessen champagne heb leegedronken.

— Hadt ge een zoete smaak in de mond toen ge wakker werdt? vroeg Baxter.

— Ja, antwoordde Pigott, en ik heb die smaak eerst na een uur met cognac en koffie kunnen wegspoelen.

— Dan heeft men u verdoofd, zei Baxter. Raffles werkt altijd met verdovingsmiddelen.

— Die schurk moet gepakt worden riep Pigott. Ik loof duizend pond uit, als ge mij mijn geld weer terug bezorgt.

Sullivan die over zijn werk zat gebogen, mompelde:

— Wel, zo heel eerlijk zie jij er ook niet uit en wie weet of je niet en veel grotere spitsboef bent dan Raffles.

Sullivan had namelijk reeds lang ontdekt, dat de Grote Onbekende het liefst te velde trok tegen mensen, die er wel voor zorgden, dat er, naar het uiterlijk, niets op hen viel aan te merken, zodat zij nooit door de politie als misdadigers werden beschouwd.

Baxter wendde zich tot Sullivan en zei:

— Schrijf nauwkeurig op, wat Mr Pigott verteld heeft en dan gaan we naar zijn huis om daar op de plaats van de diefstal een en ander te controleren.

— Dat is toch helemaal niet nodig, zei Pigott. Of ge mijn kamers ziet of niet, daarmee brengt ge mijn geld niet terug. Probeer liever de Grote Onbekende te pakken te krijgen.

Baxter werd boos, want hij dulde geen critiek.

Inspecteur Sullivan keek Pigott eens aan met een scherpe blik, daar hij onmiddellijk vermoedde, dat de bestolene lever niet had, dat men in zijn huis kwam.

Baxter echter wilde deze te vriend

houden en antwoordde:

— Ge hebt gelijk, Mr Pigott. Behalve het briefje zal Raffles wel niets in uw woning hebben achtergelaten.

— Neen, helemaal niets, riep Pigott uit.

— Dat had hij feitelijk wel mogen doen, viel Sullivan in, bij zo'n som zal het Raffles niet veel kunnen schelen, een kleinigheid achter te laten.

Pigott keek de inspecteur woedend aan, maar Sullivan vertrok geen spier van zijn gelaat.

— Ik heb hier nu niets meer te doen, hoofdinspecteur. Als ge iets te weten komt, hoor ik het wel van u. Mijn telefoonnummer is 31607. Het is beter dat ge opbelt, anders zoudt ge misschien een vergeefse weg naar mijn huis maken, want ik ben vaak niet thuis.

Toen Pigott weg was, zei Sullivan tot Baxter:

— Die man lijkt niet te vertrouwen, Mr Baxter.

— Je bent gek, Sullivan, zei Baxter, je begint warempel weer je oude liedje en gaat natuurlijk beweren, dat die man er veel verdachter uitziet dan Raffles. Jij schijnt alle rijke mensen te wantrouwen.

— Ik kan er niets aan doen, zei Sullivan, het is sterker dan mijzelf. Ik heb heus geen reden om zo erg vriendelijk tegen Raffles te zijn, want hij heeft er mij ook dikwijls tussen genomen, maar desondanks voel ik veel voor hem, omdat steeds blijkt, dat hij het alleen begrepen heeft op mensen die zeer rijk zijn en gewoonlijk hun geld niet op rechtvaardige wijze hebben verworven. Ik kan me ten minste geen enkel geval herinneren, waarin hij iemand bestolen heeft, die goed en rechtvaardig was. Het spreekt vanzelf, dat wij dat niet kunnen toestaan en hem moeten bestrijden en het is ook niet meer dan natuurlijk, dat hij uit onze handen tracht te blijven.

De middelen, die hij daartoe gebruikt, zijn meestal zeer origineel en al ben ik er zelf vaak het slachtoffer van, ik ben toch mens genoeg om hem daarin te bewonderen.

—Zwigg, riep Baxter, ik wens van

jou geen sympathiebetuigingen met een dief.

— Als ik zo handig was als de Grote Onbekende, zou ik graag mijn beroep met het zijne willen ruilen, al was het alleen maar om mijn collega's telkens weer bij de neus te nemen.

Deze woorden maakten Baxter woest.

Hij ging naar Sullivan toe, greep hem in zijn kraag en schudde hem heen en weer.

— Ik zeg je, dat ik je zou kunnen wurgen, want die Raffles maakt mij gek.

Sullivan bleef doodkalm en liet zijn collega uitrazen.

Toen gaf hij hem een stoot in zijn ribben, zodat Baxter achteruit vloog.

— Ik hoop, zei hij, dat u inderdaad nog eens de Grote Onbekende hier bij u op uw kantoor krijgt. Ik ben er alleen maar bang voor, dat u eerst weet, wie bij u was, als hij al lang weer weg is.

— Hou nu maar op met je praatjes, Sullivan, en geeft de verschillende politiebureaus de nodige inlichtingen over de zaak Pigott.

— Och, laat ons dat niet doen, Mr Baxter. Ik geloof, dat wij nu al in acht-tien zaken bezig zijn naar Raffles te zoeken. We kunnen ons vandaag best die moeite besparen.

HOOFDSTUK IV.

IN DE DIEVENKROEG

In de vele nauwe en donkere straatjes van Whitechapel rijen zich de kroegjes dicht aaneen.

Daarin leeft het uitvaagsel der stad.

In lompen gehuld en afzichtelijk van ellende, staan of zitten de rampzaligen daar bij elkander in de ruimten, waar tabakswalm en jeneverlucht de atmosfeer verpesten.

In een van deze kronkelige straten, Miltonstreet genaamd, waarin een aantal zijstraten uitkomen, de een nog morsiger dan de andere, liep een in lompen geklede bedelaar. Die bedelaar was Raffles.

Zo goed was zijn vermomming, dat geen enkele der onguere typen die in deze streken geregeld verschijnen, in zijn aanwezigheid iets vreemds vond.

Het was trouwens ook niet aan te nemen, dat een ander dan een bekende hier zou rondwalen. Want fatsoenlijke mensen komen in deze buurten niet. Menigmaal toch is het gebeurd, dat een man of een vrouw, die toevallig

in het doolhof van straatjes en steegjes verdwaald raakte, daar nooit meer uitgekomen is.

Later werd dan op een eenzame plek een onherkenbaar lijk van een onbekende gevonden.

Raffles was niet bang uitgevallen. Of-schoon hij het gevaar nooit zou tarten en steeds de grootste voorzichtigheid in acht nam, deinsde hij nooit voor iets terug, alléén omdat er gevaar aan verbonden was.

Een van de kroegjes, dat met een uithangbord, waarop Blue Inn geschilderd stond, de drinkebroer lokte, trad Raffles binnen en vroeg de waard met een hese stem een glas gin.

— Je schijnt je vak niet al te goed te verstaan, zei de waard. Je moest over een heel kapitaal kunnen beschikken. Ik ken bedelaars, die eigen huizen bij elkaar gebedeld hebben.

— Och, zei Raffles, ik kom uit New York en ben pas sinds vier dagen in Londen.

— Kom je van New York? Waarvan heb je dan de overtocht betaald?

— Ik heb de overtocht niet betaald, zei Raffles, terwijl hij de waard een knipoogje gaf, ik heb de reis als versteking afgelegd. Ik heb me in een der kolenruimen verstopt en het is me gelukt aan en van boord te komen, zonder dat iemand het zag. Dat heeft me een hoop geld uitgewonnen. Dat was wel niet nodig, maar mijn zuur verdiende centjes wil ik liever bij elkaar houden.

— Zo? Heb je nog meer geld over waard.

— Waarom vraag je dat? replikeerde Raffles.

— Dan zal ik je en raad geven, hoe je elke dag minstens twee pond kunt verdienen.

— Maak dat een ander wijs. Maar misschien kun je mij een andere raad geven, zei Raffles.

— Ik wil je graag wat laten verdienen, maar ik kan het je hier niet zeggen. De klanten kijken te veel op onze handen, fluisterde de waard. Kom maar achter de tapkast.

De waard deed een klein deurtje open en liet de man binnen in een klein donker vertrekje, waar hij een petroleum-lamp aanstak.

Het scheen de slaapkamer te zijn van de kroegbaas.

— Maak het kort, zei hij, ik kan mijn klanten niet te lang alleen laten.

Raffles keek eens om zich heen, of niemand luisteren kon en keek zelfs onder het bed.

— Geen nood, zei de waard, hier is niemand, vertel maar op. Zoekt de politie je misschien? Ik kan je wel ergens verbergen.

— Neen, maar sinds ik in Londen ben, heb ik geen warme hap gegeten en ik smacht naar een stuk vlees. Hoe kom ik eraan?

— Steel het en vreet het op.

— Dat behoef ik niet te doen. Ik heb geld. Maar ik kan het niet uitgeven.

— Heb je gestolen geld, dat ik voor je moet bewaren? Denk er aan, dan is de helft voor mij.

— Mijn geld heb ik niet gestolen, ik heb het eerlijk bij elkaar gebedeld;

maar toen ik uit New York vertrok, haalde ik mijn spaarduiten van de Bank en die betaalden ze mij uit in banknoten. Nu weet ik niet, waar ik dat papiergeld zal wisselen. Je wordt zo gauw verdacht, want geen sterveling geloofd, dat het eerlijk verdiend geld is.

— Wat is dat voor een banknoot? vroeg de waard.

— Een van tien dollar.

— Tien dollar? En noem je dat veel? Mijn klanten wisselen wel eens biljetten van honderd pond.

— Zover heb ik het nog niet gebracht, zei Raffles, maar misschien zal ik het zover nog wel eens brengen. Wacht even. Ik moet het geid onder mijn hemd vandaan halen.

Zonder dat de kroeghouder het merkte, sloeg de Grote Onbekende de waard aandachtig gade.

— Ik zie, dat je meer hebt, dan ik dacht, zei de kroegbaas. Je bent een stommeling, dat je het niet gebruikt voor een zaakje, waarmee je een bomduiten kunt verdienen.

— Ik moet je eerst beter leren kennen, voor ik daarop inga, zei Raffles ontwijkend.

— Mij leren kennen? stooft de herbergier op, vraag het ieder, die je wilt, of ik geen doodeerlijke kerel ben? Je kunt me gerust vertrouwen, en ik zal het biljet van tien dollars wisselen. Een vierde gedeelte daarvan is voor mij. Als commissieloon.

— Goed, zei Raffles, geef op het geld, want ik heb een geweldige honger en wil vannacht eens ergens anders slapen dan op een bank in het park.

— Slapen kun je hier. Ik heb voor mijn klanten altijd nog een plaatsje.

De waard ging naar een kast en haalde er een zak met geld uit.

Daaruit nam hij een pond en zes shilling en legde die voor Raffles op tafel neer.

— Geef op je biljet van tien dollar, zei nu de herbergier, maar waag het niet aan het geld te komen, voor ik er mij van overtuigd heb, dat je mij geen vals biljet in de hand hebt gestopt.

Raffles gaf het gevraagde en de waard hield het biljet tegen het licht.

— In orde, zei hij toen, strijk je geld maar op.

Nu nam de Grote Onbekende de geldstukken op en onderzocht of ze wel echt waren.

— Mijn geld is goed, zei de waard. Raffles nam een shillingstuk en trok daarmee een zwarte streep op een stuk krantenpapier.

Toen keek hij de kroeghouder veelbetekenend aan.

— Dat is lood, zei Raffles op vaste toon.

— Onzin. Je kunt het best uitgeven. Had je er maar een paar duizend van? Een van mijn klanten verkoopt je voor één pond vijf pond van dat fijne loden goed.

Raffles stak het geld in zijn zak.

Voordat het tweetal de kamer uitging, zei de herbergier nog eens:

— Wees niet gek en steek je geld in een zaak, die ik je zal aanraden.

— Ik zal er eens over nadenken, antwoordde Raffles, en verliet de kamer en de kroeg.

Op straat haalde hij verruimd adem; de buitenlucht, al was deze ook in dit stadsdeel erg onfris, was heerlijk fris, vergeleken bij de stank in de herberg.

Het was hem, alsof hij uit en varkensstal kwam. Maar toch had het toeval hem niet in deze kroeg gebracht.

In het boek, dat hij van Pigott had gestolen stond de naam Blue Inn verscheidene keren opgetekend. Hij veronderstelde daarom, dat de herbergier op een of andere wijze in verbinding stond met de man.

Bijna de gehele dag had hij naar de kroeg gezocht.

Waar hij maar een bedelaar zag, had hij deze verteld, dat een vriend hem in de Blue Inn wilde spreken, maar dat hij niet wist, waar deze was.

Op de Waterloo-bridge had hij een kreupele gezien, die een afzichtelijk, meelijwekkend kind bij zich had. Dat kind was blind en had misvormde voeten.

Raffles zag dat bijna iedere voorbijganger een geldstuk legde op het tinnen bordje, dat dit arme kind vooruitstak.

De Grote Onbekende zag ook dat de kreupele, op wiens schoot het kind zat, het geld terstond bij zich stak. Van deze man kreeg Raffles het adres van de Blue Inn.

Toen hij het kind en de bedelaar wat langer aanzag, moest hij plotseling aan het geheim van Pigott denken.

Deze schurk, aldus redeneerde Raffles, verkocht kinderen aan een bedelaar voor een zekere som gelds.

Hij kromp ineen, toen hij bedacht, hoeveel misdaden, aan de onschuldige wezentjes begaan, Pigott wel niet op zijn geweten moest hebben.

Hij moest nu alleen nog het overtuigend bewijs van Pigotts misdaden hebben en, zo mogelijk, zo'n ongelukkig kind van hem kopen, om als bewijsstuk te kunnen dienen.

Dat hoopte hij door middel van de Blue Inn te kunnen doen. Hij ging daarom om elf uur 's avonds naar de kroeg terug, toen allerlei kerels en wijven, zelfs kinderen er rond krioelden.

Meisjes en jongens van zeven, acht jaren dronken op tegen volwassenen en sloegen de liederlijkste taal uit.

Toen de waard zijn klant van die namiddag zag, vroeg hij:

— Wel, heb je nu wat gegeten?

— Jawel, antwoordde Raffles, ik heb het er eens van genomen, hoewel ik de hele dag nog geen rode cent heb opgehaald. Hier in Londen ligt het geld ook al niet op straat.

— Je bent een ongeluksvogel, zei de herbergier, maar je moet naar mijn raad luisteren en op mijn voorstel ingaan. Dan kun je geld verdienen, zoveel je wilt.

De Grote Onbekende dronk zwijgend het glas gin leeg, dat voor hem stond en waarvoor de herbergier nu niet weer terstond geld eiste. Hij stelde nu meer vertrouwen in zijn klant en hoopte dat de man daardoor ook hem zou gaan vertrouwen.

Raffles dronk een paar glaasjes van het afschuwelijke vocht leeg en ook de waard liet zich niet onbetuigd.

Toen beiden een stuk of zeven, acht glaasjes gedronken hadden, legde Raffles twee shilling op tafel, waarvan er een

vals was.

— Ik krijg nog zes pence van je, zei de waard, die shilling neem ik voor de helft, omdat je een klant bent.

Raffles zei niets; hij wilde het doen voorkomen of hij dronken was en legde het gevraagde neer met een onzekere handbeweging.

Daarbij mompelde hij enige onverstaanbare woorden en de waard achtte nu de tijd gekomen om nu wat nader in te gaan op zijn voorslag.

— Ga mee naar mijn kantoor, zei hij.

Met goed nagebootste zwaaiende gang volgde Raffles hem achter de tapkast en ging de slaapkamer van de waard binnen, die hem een stoel bood, de lamp opstak en tegenover zijn klant ging zitten.

— Kijk eens vriend, begon de herbergier, kijk eens, ik heb gezien, dat je genoeg geld bij je hebt om een winstgevend baantje te kunnen opzetten.

— Ik... ik... ik heb... geen geld, stotterde de Grote Onbekende.

— Je bent dronken, kerel, zei de ander, ik heb zelf nog een bankbiljet voor je gewisseld. Ben je dat nou al vergeten, suffert?

Kijk nou ereis, vervolgde hij, ik ken een vrouw, die veel ongeluk in haar leven heeft gehad. In haar jeugd is ze eerst naar New York ontvoerd. Toen is ze naar Londen gegaan en nu leeft ze hier in Whitechapel. Deze vrouw heeft 'n kind, en dat wurm werd verminkt geboren. De vrouw heeft dat kind verkocht aan een miljonair, die voor menslievend wil doorgaan, maar deze wil er nu graag weer af.

Alsof hij de zaak niet goed begreep, staarde Raffles de man met een onnozel gelaat aan.

— Wat... wat moet ik... met een kind? Ik... ik ben blij... dat ik er geen heb.

— Idioot, snauwde de ander, dank de hemel, dat je dit kind kunt kopen. Je kunt er geld mee verdienen. Begrijp je niet, wat ik bedoel?

Raffles keek de man met een wezenloze blik aan alsof hij de man niet begreep.

— Ik zal het je uitleggen, zei de her-

bergier, het kind is totaal verminkt. Ik geloof, dat het geen armen en geen benen heeft en blind is.

— Dat is vreselijk, antwoordde Raffles.

— Natuurlijk is het vreselijk, maar je kunt er zaken mee doen en ik verzeker je, dat als ik niet zoveel verdiende met mijn kroeg, dan ging ik met dat misbaksel de straat op, en ik zou er minstens twee pond per dag mee verdienen.

— Ja... ja... lachte Raffles, twee pond sterling verdienen. Je hebt gelijk. Hoe... hoeveel kost dat kind?

— Hoeveel geld heb je? Ik raad je aan, verstandig te zijn, want natuurlijk is zo'n zeldzaam kind niet goedkoop.

Raffles stotterde:

— Ik... ik... ik heb... driehonderd veertig dollar bij me.

— Niet meer? vroeg de waard teleurgesteld.

— Neen.

— Dat is niet genoeg. Maar ik heb je een voorstel te doen. Je betaalt driehonderd veertig dollar contant en dan betaal je verder elke dag tien shilling af. Onder tweehonderd pond krijg je het kind niet.

— Tweehonderd pond? mompelde Raffles, terwijl hij grote ogen opzette, en de schijn aannam alsof hij langzaam zijn dronkenschap te boven kwam.

— Ja. Vooruit. Als ik jou was, zou ik het doen. Ik verkoop je het kind op afbetaling. Als je niet betaalt, neem ik het weer af.

De waard ging naar de kast en haalde er een portefeuille uit. Toen nam hij papier, pen en inkt en schreef iets op het papier, dat hij zijn klant voorlegde en zei:

— Onderteken.

— Ik moet het eerst lezen, zei de Grote Onbekende, er zorg voor dragend dat zijn tong nu en dan dubbel sloeg. Langzaam ontcijferde hij:

Ik eerste ondertekenaar, leen hierbij van Mr. Thomson, Miltonstreet, 16, het hem toebehorende kind tot een huurprijs van tien shilling per dag, tot de koopsom van tweehon-

derd pond is afbetaald.

Als ik één dag in gebreke blijf, de huurprijs te betalen, verlies ik alle recht op het bezit van het kind.

De Grote Onbekende las de overeenkomst nog eens over en vroeg toen:

— Wat... wat... is... dat dan... voor een kind?

— Vervloekt, riep de waard, weet je dat nou nog niet? Een ongelukkig kind, natuurlijk.

— Ik... ik... ik bedoel een jongen of een meisje?

— Dat weet ik niet, man. Maar dat komt er toch ook niet op aan. Als je het hebben wilt, moet je nu toehappen, want morgenvroeg verwacht ik andere klanten.

Eindelijk haalde Raffles het geld te voorschijn, tekende het papier en zei:

— Hier is het geld, maar dit papier behoud ik, tot ik het kind heb.

— Dat kan, zei de waard, morgen zullen we het gaan halen.

Raffles betaalde het geld en liet zich daarvoor door de herbergier een kwitantie geven. Toen stak hij een en ander in zijn zak en verliet met de waardiens kantoor.

Deze wees Raffles in een hoek een slaapplaats aan en in deze walgelijkste omgeving legde de Grote Onbekende zich ter ruste.

Het duurde geruime tijd voor Raffles de slaap kon vatten. Niet zo zeer vanwege de morsige omgeving, maar omdat hij overwoog wat hem te doen stond, als hij de overtuigende bewijzen in zijn bezit had.

Het was donker in het onzindelijke ver trek en dat was maar goed ook, want nu zag Raffles de ontzettend vuile rommel, die in de kamer verspreid lag, niet.

Maar al zag Raffles niets, zijn reuk en gehoor werkten des te beter en nu en dan rilde hij, als hij aan de viezigheid dacht, te midden waarvan hij de nacht moest doorbrengen.

Raffles dwong zijn gedachten te verwijlen bij hetgeen hij meende op het spoor te zijn, hetgeen hem weer sterkte in zijn besluit om door te zetten, hetgeen hij begonnen was, hoezeer hem dat ook tegen de borst stuitte.

Als hij die smeerlap Pigott kon ontmaskeren, dan was hij bereid desnoods in en varkenstal de nacht door te brengen.

HOOFDSTUK V.

DE AANKOOP VAN EEN KIND

Op de avond van de nacht, die Raffles in de Blue Inn had doorgebracht, ontving Pigott bezoek in zijn woning van een zekere Thomas Jackson, een reus van een kerel, met wie de miljonair op vertrouwelijke voet scheen te staan.

Hij werd ten minste door de handlangers van de schurk, die voor bedienden doorgingen, dadelijk in de werkka-

mer toegelaten.

Pigott scheen hem te verwachten en begroette hem joviaal door hem de hand te geven en onmiddellijk een glas whiskey voor zijn gast in te schenken.

In één teug spoelde de reus het vocht naar binnen en reikte het lege glas over, om het nog eens te laten vullen.

— Je weet, Pigott, zei hij met een onaangename stem, op één been kan ik

niet lopen.

Hij begon te lachen, alsof hij zich zelf vreselijk geestig vond en liet het tweede glas het eerste volgen.

Toen schoof hij zijn stoel bij de lessenaar van de miljonair, sloeg zijn benen over elkaar en zei:

—Kom op de proppen met het geval. Waar is de reis vanavond heen?

— Naar Southwark, antwoordde de gastheer, zijn portefeuille opnemend en er een krantenknipsel uithalend.

— Kijk, dat is het adres. Dit keer is het een jongen. Juist wat we nodig hebben. Van meisjes krijgen we zoetjes aan te veel.

— Heel goed, bromde de reus, dat is niet zo heel ver weg. Laat de auto maar voorkomen, dan gaan we er dadelijk heen.

Pigott nam de telefoon van de haak en belde een garage op, met verzoek een auto te sturen. Als gewoonlijk zou hij de wagen zelf besturen, dan kon de chauffeur, die de auto bracht, onmiddellijk weer heen gaan.

Het was niet voor het eerst, dat de miljonair een dergelijke opdracht gaf, zodat er dan ook geen bezwaren werden gemaakt en de auto weldra voor de deur stond.

Terwijl Pigott telefoneerde, had Jackson het krantenknipsel nog eens overgelezen.

Het was een advertentie van de soort, waarnaar Pigott dagelijks zocht. Deze luidde als volgt:

Een arme moeder, door ziekte aan haar bed gekluisterd en daardoor niet meer in staat het brood voor haar zelf en haar kind te verdienen, biedt het hiermede aan liefdadige mensen aan, in de hoop, dat zij zich over het kind zullen ontfermen en het een fatsoenlijke opvoeding geven. De moeder beveelt zich in de gunst van elk liefdadig gezinde vrouw en moeder aan en hoopt, dat men haar in de gelegenheid zal stellen zelf haar begravenis te betalen. Adres Southwark Egeltonstreet 35 Londen.

Dergelijke advertenties waar achter vaak een hartverscheurend drama is afgespeeld, treft men dikwijls in de Engelse bladen aan. Het gebeurt wel eens, dat en dergelijk aangeboden kind liefdevolle beschermers vindt, die zich zijn lot aantrekken, doch maar al te dikwijls wordt van de armoede van zo'n moeder of vader gebruik gemaakt, om het ongelukkige kind af te richten tot een ontierend handwerk als zakkenroller of dief, om niet te spreken van de gruwelen, waarvan het het slachtoffer kan worden, wanneer het in handen valt van mensen zoals Pigott.

Juist toen Jackson het krantenknipsel neerlegde, kwam een der bedienden zeggen, dat de auto voorstond en dat de heren konden instappen.

Pigott ging met de reus de kamer uit, van welke gelegenheid de bediende gebruik maakte om de verdere inhoud van de whiskeyfles welke op tafel stond, met zijn kameraad op te maken.

Intussen was de auto weggereden en stopte weldra voor het genoemde adres.

Toen zij de woning der vrouw binnentraden, zag Pigott met één enkele blik de ellendige toestand der bewoonster.

In een bed, waarover een deken, uit lompen samengeflanst, lag een bleke, hoestende vrouw, waaraan iedereen kon zien, dat zij nog slechts korte tijd te leven had.

De kamer was gevuld met armelijk huisraad; ondanks de koude brandde er geen vuur en in een kist, met stro gevuld, lag een slapend kind.

In tegenstelling tot de moeder, straalde dit kind van gezondheid.

Pigott bekeek de knaap met onderzoekende blik, en knikte goedkeurend met het hoofd.

Moeizaam had de zieke zich in haar bed opgericht en vroeg met fluisterende stem wat de heren verlangden.

Pigott vertrok zijn gelaat tot een minzaam lachje, deed zijn jas open en ging naar het bed der zieke.

— Ik kom op de advertentie, en, op het blozend knaapje wijzend, zei hij, is dat het kind, waarvan ge afstand wenst te doen?

De zieke vrouw vouwde de handen en fluisterde nauw hoorbaar:

— Ik moet wel...

Pigott keek nog eens naar het kind en berekende terstond, dat het hem grote voordelen kon bezorgen.

— Ge ziet, begon de moeder, dat ik niet meer in staat ben te werken. Ik zelf zou graag honger willen lijden, als het kind maar genoeg te eten had, maar ik kan het niets meer verschaffen en wilde daarom, dat mijn jongen, voor ik sterf, in goed handen komt.

— Daar kunt ge van op aan, zei Pigott; ik beloof u, dat ik de jongen alsof het mijn eigen kind was, zal groot brengen.

De zieke zag niet de spottende lach, die in het halfdonker der kamer over het gelaat vloog van Thomas Jackson, toen hij deze woorden uit Pigotts mond hoorde.

Pigott begreep, dat hij voor weinig geld het knaapje zou kunnen krijgen. Volgens zijn mening had de moeder niet langer dan nog een paar weken te leven.

— Leeft de vader van het kind nog? vroeg Pigott.

De vrouw haalde de schouders op.

— Ik weet het niet, zei zij. Een jaar geleden is mijn man, die reeds lang zonder werk was, uitgegaan, om nooit weer terug te keren. Hij had mij gezegd, dat hij nog eens proberen zou om werk te zoeken, maar ik beefde toen ik zijn gelaat zag waarop wanhoop stond te lezen. Hij kon het niet aanzien, dat wij honger leden, terwijl hij niet in staat was het geld te verdienen, om ons te eten te geven.

Hij is weggegaan om nooit terug te keren... ik vrees, dat hem... een... ongeluk is overkomen... Misschien kunt ge wel moeite doen om hem te vinden.

— Allright, antwoordde Pigott, ik zal alles proberen om hem te vinden, dat beloof ik u.

— Dank u, zuchtte de arme vrouw.

— En dan heb ik hier een contract tot uw dood een bedrag van twee pond wekelijks zal uitkeren.

De zieke sloot de ogen.

— Ik dank de hemel, fluisterde zij,

dat gij tot mij komt, en hoe zwaar het mij ook valt te scheiden van het liefste dat ik bezit, toch dwingt de nood mij hiertoe over te gaan, daar mij geen andere keus blijft.

Haar ogen vulden zich met tranen en diep bedroefd viel zij op haar ellendige legerstede neer.

Pigott haalde en bankbiljet van twee pond sterling te voorschijn en legde dat in de handen er zieke.

Toen zei hij tot Jackson:

— Haal de deken uit de auto; wij zullen het kind er in wikkelen en mee naar huis nemen.

— Neen... neen... Laat mij het kind nog een paar dagen houden. Het scheiden valt mij zo ontzettend zwaar.

Jackson stoorde zich niet aan het gemmer van de vrouw en ging heen om het bevel van zijn meester op te volgen.

— Houd u kalm, goede vrouw, zei de miljonair, het is zo het beste. Ge zult toch zelf wel inzien, dat de kleine hier niet kan blijven en als ge weer beter mocht worden, sta ik u toe, uw jongen dikwijls te komen zien.

De zieke hoopte, dat zij weer gezond zou worden en voelde zich slechts door wekenlange ontbering zo afgemat.

— Geef mij Freddy dan nog eens bij mij, smeekte de ongelukkige.

Pigott beurde de knaap op.

Deze keek de vreemde een ogenblik slaapdrongen aan.

De moeder sloeg de arm om de hals van het kind, klemde het tegen zich aan en bedekte het gezichtje met kussen.

Onverschillig, zonder de minste aandacht keek de schurk naar dit roerend afscheid, terwijl hij in stilte vloekte over dit oponthoud.

Het kind had zijn armpjes om de hals van zijn moeder geslagen.

— Waarom huil je, moedertje? Is dat een stoute oom? vroeg het kind naief.

— Neen, kind, dat is een lieve oom, die je voor een tijdje meeneemt en je mooi spelgoed zal geven.

Nog eens en nog eens klemde moeder en kind zich aan elkaar vast. De moeder weende hartstochtelijk, terwijl het wel leek alsof het kind een voorge-

voel had van hetgeen het te wachten stond, want het nestelde zich tegen de borst der arme vrouw, die zuchtte en hijgde onder het gewicht van haar kind.

Ieder weldenkend mens zou dit toneel tot tranen geroerd hebben, maar Pigott was geen mens, hij was een dier, of ten minste daaraan gelijk, gelijk aan een wreed, bloeddorstig dier, dat slechts dacht aan het geld, dat hij met de aankoop van dit kind zou kunnen verdienen.

Toen hij voetstappen op de trap hoorde, nam hij het kind uit de armen van zijn moeder. Ofschoon het hem moeite kostte om zijn geduld te bewaren, begreep hij toch dat hij zich nog lief en welwillend moest voordoen, om de transactie niet op het laatste ogenblik te laten mislukken. Daarom nam hij het kind voorzichtig in zijn armen en keek het zo vriendelijk aan als hem dat mogelijk was.

Jackson kwam binnen met een warme deken. De miljonair spreidde deze op het bed uit en zei:

— Kom, ventje, dan zal ik je in deze warme deken wikkelen en je naar het mooie speelgoed brengen.

De kleine, die evenals alle kinderen, zijn leed spoedig vergeten was en niet begreep, dat hij voorgoed van zijn moeder moest scheiden, liet zich zonder zich te verzetten, inpakken.

Jackson nam het kind en droeg het de kamer uit.

— Hier hebt ge mijn adres, zei de miljonair, en houd u nu kalm, neem rust opdat ge uw kind spoedig kunt terugzien.

Zonder zich verder te bekommeren om de schreiende vrouw zette hij zijn hoed op, deed zijn jas dicht en verliet deze plaats der ellende.

Jackson was al in de auto gestapt en toen nu ook de miljonair achter het stuurrad was gaan zitten, werd weggereden.

In het huis van Pigott werden zij door het oude wijf ontvangen.

— Wel, heb je het kind? vroeg zij.

— Kijk maar, zei de miljonair en gaf haar het knaapje. Ik denk, dat we met dit exemplaar uitstekende zaken zullen maken? Is er instussen nog iets gebeurd?

— Mr Thomson heeft opgebeld. Hij komt morgenvroeg hier met een klant.

— Goed zo, zei Pigott, het werd ook tijd, dat er klanten kwamen; die vervloekte Raffles heeft bijna al mijn geld gestolen.

Dit gesprek werd gevoerd in de vestibule en het kind, dat van koude rilde in zijn dunne kleertjes, wilde nu Pigott volgen naar de eetkamer.

Het wijf pakte het knaapje bij de arm en snauwde:

— Daar heb je niets te maken. Ga mee. Ik heb voor jou een extra salon. Wat zullen we met hem doen?

— Daarover zullen we morgen wel eens praten, zei Pigott.

Het wijf greep het kind bij zijn arm en de knaap, die voelde, dat het wijf niets goeds met hem voor had, begon te huilen.

— Vervloekte aap, schold de vrouw, hou je bek. Ik zal je wel eens wijzen, hoe ik je klein krijg.

Zij greep het kind bij zijn haren en sleurde het de keldertrap af.

Te vergeefs riep het kind om zijn moeder. Niemand behalve Pigott en zijn medeplichtigen, die aan een welvoorzien tafelen hadden plaats genomen hoorden de jammerklacht.

Het wijf was intussen met het kind beneden aangeland en had daar een hok met vuil stro opengedaan en de kleine erin geduwd. De deur werd op slot gedaan en het wijf ging naar boven om te eten.

Jammerend riep de kleine gevangene om zijn moeder, hij schopte en trapte en hamerde met zijn kleine vuisten op de deur, maar niemand stoorde zich aan zijn gejammer en in de donkere, koude kelder hurke hij eindelijk neer, tot hij insliep.

HOOFDSTUK VI.

UIT DE HANDEN VAN DE ELLENDELING GERED

Het was omstreeks tien uur in de ochtend toen Thomson, de waard van de Blue Inn, met Raffles het huis van Pigott binnentrad.

Niettegenstaande het reeds ver gevorderde uur, schenen zij toch nog te vroeg te zijn, want het duurde geruime tijd eer de bewoner kwam opdagen. Te verwonderen was dit niet, want hij had de halve nacht met zijn medeplichtigen gedronken en had zijn roes natuurlijk nog niet uitgeslapen.

Raffles viel de tijd van het wachten lang. Het was niet voor de eerste maal, dat hij dit huis betrad, maar hij wist, dat het er thans op aan zou komen. Binnen niet al te lange tijd, zou hij weten welke geheimen zich in de kelderruimte onder deze kamer afspeelden en hij besloot al zijn krachten in te spannen, om alles tot een goed einde te brengen.

Terwijl hij op zijn stoel van ongeduld zat te draaien, rekende hij bij zich zelf uit met hoeveel tegenstanders hij te doen zou krijgen en maakte zich volstrekt niet ongerust over de uitslag.

Aldus verstreek een half uur. Het begon Raffles geweldig te vervelen zo lang werkeloos te moeten toezien en juist dacht hij er over, of hij maar niet een begin zou maken, door, bij voorbeeld, zijn metgezel, die zwiingend en nors voor zich uit zat te staren, met een geweldige slag tegen de grond zou slaan, toen hij schreden op de trap hoorde en de deur geopend werd.

Het was Pigott, die eindelijk ontwaakt was en met een glas citroen gepoogd had de ellendige smaak, die hij nog in zijn mond had, te verdrijven.

Hij rekte zich nog eens uit, gaapte

geweldig en richtte ten slotte het woord tot Thomson.

— Wel, wat is er? klonk het ten slotte niet erg vriendelijk. Ik hoop, dat het wat goeds is, want het is geen manier om iemand zo voor dag en dauw uit zijn bed te halen.

Thomson, die het prettige humeur van Pigott kende, stoorde zich hieraan niet, maar deelde zo kort mogelijk het doel van zijn komst mede.

En nu kom ik eens vragen, aldus besloot hij zijn relaas, of u misschien een kind kunt missen, dat ik tegen een zeker bedrag van u wil overnemen.

— Jawel, zei Pigott, dat komt net goed uit. Ik heb enkele weken geleden een kind van zijn moeder gekocht. Ik heb er nog een aardige prijs voor betaald in de hoop, dat ik er wat aan zou verdienen, maar dat is me geducht tegengevallen. Het geeft me te veel drukte hier in huis. Het kind is eigenlijk veel te jong om van zijn moeder af te zijn, maar dat mens is in die tijd dood gegaan en nu zit ik er mee. Ik weet niet hoe je kinderen moet opvoeden en daar het onafgebroken om zijn moeder jankt en bijna het hele huis bij elkaar schreeuwt, heb ik het naar beneden laten brengen. Laten we maar eens naar beneden gaan, dan kan je zien of je het kunt gebruiken.

Pigott drukte op een belknop en het oude wijf verscheen.

Nu ging het in optocht naar de kelder. Vooraan liep de oude vrouw, daarachter kwam Thomson, achter wie Raffles liep, terwijl Pigott de rij sloot.

Raffles deed alsof hij jichtig was. Hij lette echter goed op of Pigott de deuren achter zich sloot, maar merkte tot zijn

voldoening, dat deze de deuren wel dicht deed, maar de sleutel niet in het slot omdraaide.

Zodra het oude wijf beneden was ging zij een kelder binnen, waar het muf en vochtig rook.

Het eerste wat Raffles zag was een kind van een jaar of drie, blijkbaar een meisje, wier gelaat geheel met pleisters bedekt was. Het was daardoor niet te zien of het kind werkelijk door een of andere huidziekte was aangetast, of dat de wonden met opzet veroorzaakt waren. Maar in ieder geval was het een deerniswekkend gezicht, die kleine hulpeloos te zien rondtasten.

Het oude wijf tilde het kind op om het Thomson te tonen, maar deze wendde zich naar zijn klant, daar hij deze wilde vragen of het kind hem aanstond.

Raffles echter keek naar heel andere dingen. Het was hem er om te doen te weten te komen of er nog meer van die ongelukkige wezentjes in de kelder aanwezig waren en hij had nu zekerheid gekregen, want achter de houten schotten, die hier en daar waren aangebracht, meende hij kinderstemmen te horen.

Juist toen Thomson het woord tot hem wilde richten, hoorde Raffles van achter een der schotten plotseling een hoog kinderstemmetje gaan roepen en schreien.

— Moedertje, moedertje, ben je daar? Ach kom toch gauw en haal me hier van daan. Ik heb zo'n honger en ik krijg niets dan slaag.

Dat was Raffles teveel. Nu kon hij het niet langer uithouden. Daar, achter dat houten schot, was waarschijnlijk weer pas een nieuw slachtoffer weggesloten en dat wilde hij in de eerste plaats bevrijden.

Zonder op de woorden van de herbergier te letten, snelde hij op het luik, waarmee het houten hok was afgesloten, toe, schoof de grendel weg en greep het kind, dat daar binnen op het vuile stro zat en dat door het plotseling binnentredende licht met de ogen zat te knipperen, om het middel, tilde het op zijn schouder en, terwijl hij de verblufte toeschouwers toeriep:

— Dit kind wil ik kopen, snelde hij

bij vier treden tegelijk de trap op naar boven.

Pigott stond het dichtst bij hem en zag, dat die oude, strompelende bedelaar een heel andere man was, dan hij verondersteld had. De bedelaar was als een kreupele de trap afgelopen, maar liep deze op, alsof hij een sterke, jongeman was.

Het duurde echter een paar minuten voor dit tot zijn benevelde hersens was doorgedrongen en toen hij zich omdraaide om de bedelaar tegen te houden, was deze reeds lang boven.

Thomson en het oude wijf echter hadden niet zolang werk gehad, om te begripen dat hier bedrog in het spel was. Zij wilden op Raffles toesnellen, maar werden in hun bewegingen belemmerd door Pigott, die vlak voor de trap stond, zodat zij hem opzij moesten duwen.

Twistziek als Pigott na zijn roes was, meende hij, dat Thomson hem kwaad wilde doen, stelde zich te weer en gaf de herbergier een klap, die echter niet erg aankwam, omdat de kinderdief nog te slap op zijn benen stond. Maar Thomson, die gewend was aan dronkemans-toneeltjes, liet zich die klap niet welgevallen en gaf met zijn vuist zo'n ferme opduvel tegen de wang van zijn gastheer, dat deze, zonder een woord te zeggen in elkaar zakte.

Nu was de weg vrij, en, terwijl het oude wijf zich over het slappe lichaam van de bewusteloze man boog, snelde Thomson de vluchteling achterna.

Toen hij boven kwam stuitte hij echter op een gesloten deur. Raffles had de deur achter zich in het slot gegooid, met de bedoeling zijn achtervolgers op te houden.

Hij slaagde hierin volkomen, want toen de deur eindelijk na veel moeite geopend was, was er natuurlijk, noch van de oude bedelaar, noch van het kind een spoor te ontdekken.

Nadat Pigott bijgebracht was en op een stoel zat, begon deze inzicht in de toestand te krijgen en brak in een stroom verwijten en scheldwoorden los.

— Dat was nu toch een beetje al te erg, riep hij, dat zo'n oude, vuile schooier, hem een kind voor de neus wegkaap-

te. Het kind, dat hij pas de vorige avond had afgekocht.

Terwijl hij zo zat te razen en te tieren kwam een zijner handlangers, die voor bediende speelde binnen en deelde hem fluisterend iets mede.

De man deed erg geheimzinnig en stond, onder het fluisteren, voortdurend met zijn rechterhand te gesticuleren en Thomson meende duidelijk te zien, dat de bediende telkens in de richting van de tuin wees.

Terwijl dit alles in het huis van Pigott plaats greep, had er, niet ver daar vandaan, een heel ander toneeltje plaats.

In een der kamers van het huis, waarvan de tuin grensde aan de tuin van Pigott, stond de eigenaar bij de haard en keek hoe een andere man met een aardig kind zat te spelen.

Toen Raffles nog steeds als bedelaar vermomd, met het kind in zijn arm naar boven was gesneld, had hij de gangdeur achter zich in het slot laten vallen. Vervolgens was Raffles, die het huis kende, door de eetkamer naar de veranda gesneld en toen in de tuin gesprongen.

Hijgend stormde hij de kamer binnen, waar Brand verschrikt was opgesprongen.

De kleine Freddy intussen schreeuwde moord en brand. Hij begreep er natuurlijk niets van waarom er de laatste dagen zo met hem werd gesold en dacht niet anders of de vent, die hem nu beet had, zou hem weer in een ander donker hok opsluiten.

Het was dus niet te verwonderen, dat Raffles blij was, goed en wel in zijn kamer te zijn aangeland.

Brand had het wel kunnen uitschreeuwen van blijdschap, toen hij zijn vriend terug zag, al moest hij bekennen, dat hij er niet veel van begreep, waarom Raffles nu weer met een kind kwam aanzetten.

Raffles viel even in een luie stoel neer, veegde met zijn zakdoek zijn voorhoofd af en op het kind, dat, nu het in een lekker verwarmd en verlicht vertrek was gekomen, met verbaasde oog-

jes om zich heen zat te kijken, wijzend, zei hij :

— Charles, doe me het genoegen en vervul even de rol van kindermisje voor die kleine kerel. Ik heb geen tijd te verliezen en moet dadelijk weer weg, maar ik kan je in het kort wel even zeggen, dat ik dit arme kind, dat gelukkig nog niets te lijden heeft gehad, uit de handen van die ellendeling, die hierachter woont, heb kunnen redden. Ik heb nu zekerheid over hetgeen wij eerst nog maar moesten veronderstellen en ik zal zien of ik die vent er niet bij kan lappen. De kleine heet Freddy en als je hem wat chocolaadjes en wat speelgoed geeft, zal hij wel zoet zijn. Ik kom in ieder geval zo gauw mogelijk terug.

Na dit gezegd te hebben, rende hij naar boven, zijn kleedkamer in, terwijl Brand zich over zijn kleine speelkamerad boog, waarmee hij al spoedig beste maatjes was.

Raffles was zijn kleedkamer binnen gegaan, om er enige ogenblikken later, als heer gekleed, weer uit te komen.

In hetzelfde ogenblik hoorde hij mannenstemmen in de tuin van zijn huis.

— Dat zullen mijn achtervolgers zijn, mompelde hij.

Hij deed nu de balkondeuren open en zag op enige afstand inderdaad Pigott en Thomson staan.

— Wat willen jullie hier? vroeg Raffles nijdig.

Verschrikt keken de mannen naar de heer, die op het balkon stond.

— Wij zoeken een inbreker, riep Pigott. Een oude bedelaar in lompen.

— Gaat dadelijk de tuin uit en laat de politie voor jullie naar inbrekers zoeken, riep Raffles en smeed de balkondeuren dicht.

Pigott en Thomson aarzelden nog een ogenblik maar begrepen, dat zij hier niets konden uitrichten en verlieten vloekend het park.

— Die gemene schurken, mompelde Raffles, wacht maar, ik zal jullie wel krijgen.

HOOFDSTUK VII.

INSPECTEUR BAXTER

Het was elf uur in de ochtend, toen in Scotland Yard, op inspecteur Baxters schrijfbureau, de telefoon ging.

— Hallo... Met wie spreek ik?

— Spreek ik met hoofdinspecteur Baxter? klonk het van het andere einde van de draad.

— Ja, u spreekt met Baxter, antwoordde deze.

— Wat is er van uw dienst?

— Kom alstublieft dadelijk met enige agenten. Ik heb Raffles ontdekt; hij moet gearresteerd worden.

— Wat zegt ge daar? Weet gij het zeker? vroeg Baxter, die zo schrok, dat hij de telefoon haast liet vallen.

— Absoluut, luidde het antwoord.

— All right. Over tien minuten zijn we bij u.

Baxter legde de hoorn op het toestel en riep:

— Sullivan. Kom eens gauw hier.

— Ik ben er al, hoofdinspecteur, klonk het antwoord.

— Haal onze tien beste politieagenten en laat een overvalwagen voorkomen, beval Baxter.

— All right, zei Sullivan, terwijl hij de kamer uitging.

Sullivan haastte zich te doen, wat zijn chef hem had bevolen, waarna hij Baxter meedeelde dat hij zijn opdracht vervuld had.

Sullivan dacht zo bij zich zelf:

— Ik verwed mijn hoofd, dat de chef weer eens op Raffles gaat jagen. Enfin, het schijnt, dat ik niet mee hoef en ik zal het me daarom maar een beetje makkelijk maken.

Sullivan rekte zich eens uit en stak zijn pijp op.

Baxter had Sullivan met voordacht thuis gelaten, daar hij diens spottende opmerkingen over Raffles niet goed kon verdragen en nu zou de spotter tenminste geen ooggetuige zijn als zijn onmiddellijke chef mogelijk weer een nederlaag zou lijden.

Binnen een half uur stopte de auto met de agenten voor het huis in Regents Park.

Pigott ontving Baxter in zijn studeerkamer en bood hem een sigaar aan, terwijl de agenten voor de deur in de auto bleven wachten.

— Ik zal u vertellen, begon Pigott, wat er gebeurd is. Vandaag kwam een bedelaar, die mij voor mijn huis om een aalmoes vroeg. Ik had medelijden met de arme kerel, nam hem mee naar binnen en liet hem in de keuken wat eten geven. Daar werd toevallig het zilver gepoetst. Plotseling pakte de kerel en zware, zilveren schotel beet en de smeerlap, die zich eerst op krukken moeilijk had voortbewogen, verdween in volle vaart met zijn buit. Mijn bediende en ik volgden hem. Hij vluchtte door het park, sprong over een muur en vluchtte in een huis, waarvan ik dacht, dat het niet bewoond werd. Dat huis behoorde indertijd aan Lord Lister. Mijn bediende en ik volgden de vluchteling en kwamen in de tuin, waar ons werd bevolen stil te staan door een man, die op het balkon van het huis stond en ons toeriep, dat wij dadelijk de tuin moesten verlaten. In het eerste ogenblik herkende ik hem niet, maar, toen begreep ik dadelijk, dat het Lord Lister, de gevreesde Raffles, of, zoals de kranten hem noemen, de Grote Onbekende was.

— Waarom hebt ge hem niet dadelijk achtervolgd en u meester van hem gemaakt? vroeg Baxter.

— Dacht ge, dat ik lust had om door een kogel een eind aan mijn leven te zien gemaakt? Neen, hoofdinspecteur, dat laat ik aan de politie over. Hebt gij lust Raffles te pakken te krijgen? Ik niet.

Inspecteur Baxter vond het verhaal, hem door Pigott gedaan, wel wat vreemd en kon natuurlijk niet vermoeden, dat deze een leugen had verzonnen, omdat het in zijn belang was, dat Raffles zo spoedig mogelijk werd gearresteerd.

Hij stond op en zei:

— Ik zal dadelijk het huis laten doorzoeken.

Hij gaf zijn lieden het bevel, dat de ene helft in de tuin van Raffles moest gaan om de achterkant van het huis te bewaken, terwijl hij zelf en de andere helft van de straat af het huis zou binnengaan.

Brand zat met Freddy, waarmee hij heel gauw vriendschap had gesloten, in de studeerkamer van zijn vriend en speelde met de knaap, toen Gaston de oude kamerdienaar binnentrad en uitriep:

— De politie heeft het huis omsingeld en eist binnen gelaten te worden.

Zonder te aarzelen verborg Brand zich met de kleine in een schuilhoek, hem door Raffles gewezen. De ruimte was groot genoeg voor hen beiden. Brand moest er nu alleen voor zorgen, dat het kind door het een of ander geluid hun schuilplaats niet verraadde.

— Stil zijn, hoor Freddy, anders pakt die oude, stoute vrouw ons, fluisterde hij.

De herinnering aan dat wijf deed de kleine zwijgen. Angstig sloeg hij zijn armpjes om de hals van zijn beschermer.

Door de houten wand heen hoorde nu Brand de stemmen van de politieagenten en van hoofdinspecteur Baxter.

— Ik zocht hier eens, jaren geleden, zei deze, en toen lukte het Raffles door een klok te ontsnappen en mij en mijn collega's in een slaapkamer op te slui-

ten. Ik twijfel er aan, dat wij hem ooit zullen vinden. Destijds hebben wij op alle muren van deze kamer geklopt, alle schilderijen van de muur gehaald, de tapijten opgenomen, maar er was niets te vinden, net zo weinig als nu. Het verbaast mij, wat dat speelgoed daar doet bij de haard. Wij zullen het in elk geval maar meenemen.

Een der agenten nam het speelgoed, dat Brand voor Freddy had laten kopen, om het in de auto te bergen.

Bijna een uur doorzochten zij het huis, maar van Raffles was natuurlijk geen spoor te vinden.

En daar het huis, in niets verschildte met andere huizen in die buurt en er niets was, wat wees op het verblijf van 'n misdadiger of inbreker, moest Baxter ten slotte wel afzakken en weggaan, zoals hij gekomen was, dat wil zeggen met ledige handen.

Zonder Pigott iets te vertellen, reed Baxter met zijn mannen naar Scotland Yard terug en stoorde daar Sullivan, die zat te knikkebollen.

De inspecteur wekte hem met een stoot in zijn ribben en verweet hem, dat hij zijn plichten verzaakte.

Baxter deelde hem noodgedwongen de loop van het onderzoek mee, daar Sullivan een rapport moest opmaken.

Toen Sullivan het kinderspeelgoed zag, nam hij een trekkoppetje in de hand, barstte uit in luid gelach en zong:

O zalig, o zalig, een kind nog te zijn.

— Je bent een grote gek, zei Baxter, hou op met dat gezang en raad mij liever eens, wat ik moet doen in zo'n geval.

— Ik geloof dat het maar het beste is, zei Sullivan, als ge eens met die Pigott, die beweert Raffles zo goed te kennen, door de straten in de nabijheid van Regents-Park gaat wandelen om de Grote Onbekende te zoeken.

— Die raad is niet slecht, zei Baxter en verliet met twee van zijn mannen het bureau.

Pigott was helemaal niet ingenomen met het voorstel van Baxter om enige uren door de straten te gaan slenteren

om te proberen Raffles te ontdekken.

Maar hij vreesde de meesterdief te zeer om niet alles in het werk te stellen, dat hiertoe kon leiden.

Deze poging, ogenschijnlijk zo dwaas, zou inderdaad beloond worden.

Een uur lang bleef hij in de nabijheid van het huis rondwalen, maar eindelijk zakten zij hoe langer hoe meer naar de city af, om ten slotte op het Victoria-Embankment terecht te komen, de bekende kade langs de Theems, waar verschillende grote gebouwen staan, waaronder ook het gebouw van Scotland Yard en het bekende Parlementsgebouw.

Ook verschillende grote hotels en restaurants strekken hun gevels langs deze kade uit en Baxter, die nog niet geluncht had, dacht er juist over, of hij niet met Pigott naar Hotel Cecil zou gaan om daar te dineren, toen laatstgenoemde plotseling met doodsbleek gelaat de arm van Baxter greep en naar een persoon wees, die, in een grijze jas, langzaam voortwandelde, een sigaret opstak en het hotel binnentrad.

— Wat is er? vroeg Baxter. Zie je een spook?

— Neen. Geen spook, maar Raffles.

— Ge vergist u bepaald, zei Baxter. Waar is hij dan?

— Daar. Hij is Hotel Cecil binnengegaan; ik herkende hem dadelijk.

Het tweetal haastte zich en zag nog juist de rug met de grijze jas, die in de vestibule van het hotel verdween.

Nog eens herhaalde Pigott:

— Dat is Raffles. Ik ben er zeker van.

Zo groot was in Baxter het verlangen om Raffles gevangen te nemen, dat hem nu, waar hij hem zo nabij was, de knieën knikten.

Hij was haast niet in staat, een voet te verzetten en Pigott keek hem verbaasd aan.

Eindelijk echter was Baxter weer zover op streek gekomen, dat hij zijn beide ondergeschikten riep van de andere zijde der straat en dezen voor de hotelingang op wacht stelde.

— Hebt ge zoëven een heer gezien in

een grijze jas? vroeg Baxter de portier van het hotel.

Deze antwoordde bevestigend.

— Hij is juist de leeszaal binnengegaan.

Baxter ging naar de aangeduide zaal aan het einde der gang, maar toen hij wilde binnentreden, verliet Raffles toevallig de zaal, waarbij zijn oog op de hoofdinspecteur viel. Toen hij hem zag overlegde hij snel wat hem te doen stond.

Baxter kon zich nu niet langer inhouden.

— Daar is hij, riep hij luid.

Raffles was in hetzelfde ogenblik een aangrenzend zaaltje binnengegaan, deed de deur achter zich dicht, draaide de sleutel om en liep het terras over, dat naar de brede kade langs de Theems leidde.

Terwijl op deze handige manier de Grote Onbekende wel opzien baarde in het zaaltje, waar dames thee zaten te drinken, belandde hij behouden en wel op straat. Baxter en zijn mannen klopten op de deur en riepen door het sleutelgat, dat zij de man met de grijze jas moesten hebben.

Toen men eindelijk kwam om de deur te openen, was er van Raffles al niets meer te zien en toen de inspecteur zijn man zo goed mogelijk beschreef, wist men hem alleen te vertellen, dat iemand, die enigszins met deze beschrijving overeenkwam, zo juist het hotel aan de andere kant had verlaten en de kade op gewandeld was. In welke richting kon men niet zeggen.

Baxter liet de moed nog niet zakken.

— Vooruit, beval hij, hem direct achterna.

Een paar agenten gingen links af, hij en nog enige anderen gingen rechts.

Zij liepen zo snel mogelijk en inderdaad, daar meende hij in de verte de gezochte in zijn grijze jas te zien. Raffles had echter een flinke voorsprong en daar het omstreeks die tijd al begon te schemeren, begreep Baxter zich te moeten haasten, wilde hij de vluchteling niet uit het oog verliezen.

De drukte aan de Theemsoever was

om deze tijd van de dag bijzonder groot, terwijl Raffles niet al te vlug durfde te lopen om geen opzien te baren.

Baxter en zijn mannen renden er van door en naderden hem steeds dichter.

Verscheidene keren riep Baxter:

— Halt, of ik schiet.

Dit hoorde Raffles heel goed en daar hij niet veel zin had, op een blauwe boon uit de revolver van Baxter te worden getraceerd, wierp hij zich plotseling met grote snelheid vooruit en begong een wedloop om zijn leven.

Alsof de duivel hem op de hielen zat, zo rende Raffles de kade langs.

Maar zijn vrees, dat Baxter hem een kogel achterna zou zenden, was ongegrond, want er waren tussen hem en de hoofdinspecteur heel veel mensen, die het geval met belangstelling gadesloegen, zodat Baxter wegens de mogelijkheid om anderen te raken, niet durfde schieten.

Plotseling bemerkte Raffles, die pogingen aanwendde om tussen de menigte te verdwijnen, dat een politieagent, een kerel als een boom, zich aansloot bij de achtervolgers en hem vlak op de hielen was. Haastig trok hij nu zijn jas uit, liet de agent wat naderbij komen en toen deze hem wilde grijpen, wierp hij de man het kledingstuk over zijn hoofd, zodat deze niets kon zien.

Raffles voelde, dat zijn krachten hem begaven. Hij hijgde naar adem.

Eensklaps gleed echter een spotlach over zijn gelaat. Hij bleef een ogenblik staan en Baxter meende reeds dat Raffles, die vlak bij de Theemsoever stond, zich gevangen zou geven. Hij wilde hem reeds grijpen maar Raffles liep weer voort en begon de jacht opnieuw.

Baxter echter had gezien, dat de achtervolgde uitgeput geraakte zodat deze dit spelletje wel niet lang meer zou kunnen volhouden.

Reeds strekten allen de handen uit om Raffles te grijpen, maar zij grepen in de lucht. Met een enorme sprong, dook Raffles in de Theems en riep:

— Goeden dag, hoofdinspecteur, tot een volgende keer.

Toen sloten de golven zich over zijn hoofd.

Baxter rende als een gek heen en weer en riep:

— Een boot, een boot. Touwen en haken. Wij moeten hem ophalen. Wij moeten hem hebben.

Hij vloog met zijn agenten naar de brugtrappen om daar in een der bootjes die daar lagen, te stappen. Daarin roeide hij in allerijl naar de plek, waar Raffles in de rivier was gesprongen.

Maar er was niets meer van hem te zien.

Wel een half uur roeide Baxter met Pigott en een paar agenten op het water van de Theems in de onmiddellijke nabijheid van de plek, waar Raffles in het koele nat was gesprongen, heen en weer. Eindelijk riepen zij nog een paar bootjes aan en spanden toen van boot tot boot een touw, waaraan dreggen werden vastgemaakt.

Aldus een ketting vormend, roeiden zij geruime tijd stroomopwaarts, maar het mocht niet gelukken iets op te halen.

— De kerel is door de kou bevangen en verdrongen, meende Pigott, die grinnikte bij de gedachte, dat hij dat gevaarlijke heerschap eindelijk kwijt was. Ook Baxter scheen die mening toegedaan te zijn en gaf eindelijk het zoeken op.

Omstreeks diezelfde tijd werd in de duisternis een taxi aangeropen door een heer, die in een donkere portiek zich ophield.

De Londense taxi-chauffeurs zijn tamelijk onverschillig en ook kon deze chauffeur door de duisternis zijn passagier, terwijl hij instapte, niet nader bekijken.

— Cromwellstreet, 2, zei Raffles.

Toen de voerder voor het opgegeven adres stopte, viel het volle licht van een straatlantaarn op de auto en hij verbaasde er zich nu over, dat zijn passagier in het koude weer geen overjas droeg en druipnat scheen te zijn. De man gaf hem echter een goede fooi en verdween toen in het huis.

Raffles was niet verdrongen in de ri-

vier zoals Baxter en de grinnikende Pigott meenden.

Onder de achtervolging was hem eensklaps te binnen geschoten dat een grote buis der riolering in de Theems uitmondde en op deze plek was hij in het water gesprongen.

Raffles was een uitstekend zwemmer en het kostte hem weinig moeite de buis, onzichtbaar voor de omstanders te bereiken en zich naar boven te werken, tot waar deze op de straat uitmondde.

In deze buis bleef hij totdat de duisternis volkomen en het op straat stil geworden was; toen hief hij het deksel op en stond op straat.

Toen Raffles veilig en wel weer in de vestibule van zijn eigen huis stond, voelde hij pas hoe koud hij het had. Het water was slechts enkele graden boven het nulpunt en Raffles had geruime tijd in zijn natte kleren moeten lopen.

Toen hij zijn kamer binnentrad, verschrok Brand van zijn uiterlijk en dat was niet te verwonderen. Raffles zag bleek en rilde als een juffershondje.

Toen Brand hoorde wat de oorzaak van dit alles was, wist hij precies wat hem te doen stond. Hij schakelde een paar grote elektrische straalkachels in en zette dezen ter weerszijden van de brandende haard neer. Daaromheen zette hij een tochtscherm en liet daarachter

zijn vriend van kleren verwisselen.

Terwijl deze dat deed, zorgde hij voor een heet bad en toen Raffles, na een half uur uit de badkamer te voorschijn kwam, was hij weer geheel en al opgeknaapt en had hij van zijn fris bad niets over gehouden dan de herinnering.

Terwijl hij een kop thee dronk, vertelde Brand hem wat er voorgevallen was gedurende zijn afwezigheid en onmiddellijk begreep Raffles, dat het thans onbegonnen werk zou zijn, om bij de politie om assistentie aan te kloppen in zijn strijd tegen de kinderdief Pigott, zodat hij er iets anders moest op vinden.

Plotseling scheen hij een goed denkbeeld te krijgen, want nauwelijks had hij zijn thee naar binnen of hij stond op en zijn vriend zag aan het schitteren van zijn ogen, dat Raffles weer eens een van zijn originele invallen had gekregen en dezen onmiddellijk wilde ten uitvoer brengen.

Brand had juist gezien.

— Ga mee, Charles, maak je klaar, zei Raffles opstaand.

Een paar minuten later liep Raffles in een dikke jas, onverschillig een sigaret rokend, met Brand door de straten van Londen en luisterde met grote belangstelling naar de krantenjongens, die in extra-edities zijn dood in de Theems vermeldden.

HOOFDSTUK VIII.

BIJ DE LORD MAYOR

Voor The Mansion House, de officiële woning van de Lord Mayor van Londen stonden twee schildwachten der Ierse garde op wacht.

De grote berenmutsen hadden zij wegens de koude iets dieper dan gewoon-

lijk over de ogen getrokken en zij surveilleerden bijna in looppas.

Plotseling bleef een van hen staan en riep:

— Halt.

Twee heren in fraaie pelsjassen ston-

den voor hen en verlangden te worden binnengelaten.

Het waren Raffles en Brand.

— Wij wensen de Lord Mayor te spreken, zei Raffles.

— Voor zaken?

— Ja, voor zaken, antwoordde Raffles.

— De werkuren van de Lord Mayor zijn om vijf uur in de namiddag afgelopen, antwoordde de schildwacht.

— Dien mij dan als particulier aan, zei Lord Lister.

— Ook dat is onmogelijk, zei de schildwacht, de Lord Mayor ontvangt vanavond niet; hij heeft zich in zijn werkkamer terug getrokken.

Raffles dankte de schildwacht voor de moeite en ging met Brand verder.

Aan de overkant der straat bleef hij staan en keek eens naar het grote gebouw, waarin de Lord Mayor van Londen vertoefde.

Daar het aan de straatzijde geen vensters had en de grote elektrische lampen tussen de Corinthische zuilen niet brandden, daar dit alleen maar gebeurt wanneer bij avond een of andere proclamatie in het openbaar van de trappen wordt afgekondigd, heerste er op dat straatgedeelte een tamelijke volledige duisternis.

Raffles bekommerde zich daarom niet en scheen de hoogte van het gebouw met de ogen te meten. Het was alsof hij uitrekende, waar hij ongeveer moest zijn.

Enige ogenblikken later zei hij tot Brand:

— Ga jij nu naar huis, Charles. Goeden nacht. Misschien zie ik je straks nog.

— Wat ben jij van plan? vroeg nu Brand.

— Ik wil de Lord Mayor spreken, luidde het antwoord.

— Maar dat is toch niet mogelijk, zoals je gehoord hebt, meende Brand daartegen te moeten inbrengen.

— Niets is onmogelijk, zei Raffles kortaf.

Hij reikte Brand nog eens de hand en deze zag, hoe zijn vriend met elastische tred over de straatstenen liep, een lucifer afstreek en een sigaret opstak.

Daarna zag hij dat Raffles het huis van de Lord Mayor voorbijging en daarin in de duisternis verdween.

Brand ging heen. Hij begreep, dat het maar het beste was naar huis te gaan, daar hij hem in de ambtswoning van de Londense burgemeester toch niet kon helpen.

Sir Abercron, Lord Mayor van Londen, zat met zijn secretaris in zijn studeerkamer te werken. Hij was verdiept in de stukken, die voor hem lagen, zodat hij er niet op lette, dat zijn kamerdeur werd geopend en eerst verschrikt opkeek, toen zijn secretaris plotseling opstond en met luide stem uitriep:

— Wie zijt ge, wat wilt ge?

Sir Abercron stond nu eveneens op en keek naar de deur.

Daar stond de slanke gestalte van een vreemdeling.

— Wat verlangt ge? vroeg Sir Abercron, en hoe is het mogelijk, dat men u heeft binnengelaten? Waarom laat ge u niet aandienen?

De vreemdeling naderde en zei:

— Pardon, Sir, dat zijn vier verschillende vragen, die ik stuk voor stuk zal beantwoorden.

In de eerste plaats vraagt ge hoe het mogelijk is, dat men mij heeft binnengelaten? Daarop is het antwoord: Dat was niet mogelijk, want men heeft mij de toegang hedenavond tot uw woning ontzegd. Ik moest daarom mijn weg zelf kizen en ben uit de lucht naar binnen gekomen. Daar was niemand om mij tegen te houden en hier ben ik. In dit antwoord ligt tevens de oplossing van de tweede vraag, waarom ik mij niet heb laten aandienen.

De derde en vierde vraag luiden: Wie zijt ge en wat wilt ge?

Wat ik wil, zal ik u aanstonds zeggen en tevens wie ik ben?

Ik ben een man, die overal wordt toegelaten, zelfs al zou ik naar de koning willen gaan. Ik kom overal binnen, waar ik wil en geen wacht of beambte kan mij dat beletten.

Deze woorden waren voor Sir Abercron en diens secretaris een raadsel. Was die man een gek of een dwaas?

— Ik begrijp u niet, zei Sir Abercron, maar dat ik het bewijs van uw bewering voor mij zie, wilt ge zeker wel de goedheid hebben, mij nader te verklaren, met wie ik de eer heb te spreken.

De vreemdeling boog glimlachend en zei:

— Mijn naam is John Raffles.

De Lord Mayor en zijn secretaris deinsden van schrik achteruit. Een bovenaardse verschijning had op hen geen groter uitwerking kunnen hebben.

De Lord Mayor kreeg het eerst zijn tegenwoordigheid van geest terug en zei:

— Maakt ge een grapje of wat praat ge anders voor onzin?

— Geen onzin, antwoordde Raffles, of denkt ge, dat ik voor mijn plezier over de daken naar hier ben geklauterd?

— Over de daken? herhaalde Sir Abercron.

— Precies, antwoordde Raffles, ik ben van hiernaast bij u overgesprongen. Dat was een groot waagstuk.

— Als ge geen slechte bedoelingen hebt, zei Sir Abercron, al zijt ge ook de veel besproken Raffles, waarom komt ge dan zo laat in de avond bij mij?

— Omdat mijn boodschap geen uitsstel kan lijden, antwoordde de Grote Onbekende, ik kom om uw hulp in te roepen om het lijden van ongelukkige schepsels te verzachten. Ik kom zelfs, op gevaar af, dat ge mij laat arresteren en in de gevangenis werpen.

Sir Abercron keek in gespannen aandacht naar Raffles en herinnerde zich dat Lord Lister, voor hij als inbreker optrad, zijn stadgenoot was, en zei:

— Ga zitten, Lord Lister. Het moet wel zeer belangrijk zijn, dat er u toe drijft bij mij te komen. Wilt ge mij onder vier ogen spreken? Zal ik mijn secretaris wegzenden?

— Dat laat ik geheel aan u over; sta mij toe, dat ik u thans vertel waarom ik gekomen ben.

Raffles begon hem nu de geschiedenis van Pigott te vertellen.

Terwijl Raffles op weg was naar de Lord Mayor, was hoofdinspecteur Baxter na zijn vergeefse tocht op de Theems

naar Scotland Yard teruggekeerd om de nachtdienst over te dragen aan Sullivan. Voor hij weg ging belde de telefoon en Baxter nam de hoorn van de haak.

— Hier Baxter, Scotland Yard, meldde hij zich.

— Hier Hitter, de secretaris van Sir Abercron, klonk het terug.

— Wat verlangt ge?

— Sir Abercron beveelt, dadelijk mr Pigott, Regents-Park 12, te arresteren en naar Scotland Yard over te brengen om verhoord te worden. Zijn lordschap zal daar zelf komen.

— Dank u, zei Baxter en legde de hoorn op de haak.

— Wat is er? vroeg Sullivan, die nieuwsgierig was vanwege het verbaasde gezicht van zijn chef.

— De Lord Mayor verzoekt ons, om Pigott te arresteren en hier te brengen, opdat zijn lordschap hem persoonlijk in verhoor kan nemen.

— Verdraaid. Wat zou dat betekenen? vroeg Sullivan.

Baxter haalde de schouders op.

— Ga mee, Sullivan, het bevel luidt dat Pigott direct moet worden gearresteerd. Wat ter wereld heeft Sir Abercron met die Pigott te maken? Het is vreemd.

Baxter liet een auto voorkomen en zij reden snel naar Pigott, die verschrikt opsprong, toen Sullivan en Baxter zijn kamer binnentraden en hem meedeelden, dat hij naar Scotland Yard moest worden overgebracht.

— Wat is er? Wat moet ik? Hebt ge Raffles misschien uit de Theems gehaald?

Op het gelaat van Sullivan verscheen een spotlach en om Pigott wat speed doen te gebruiken zei hij:

— Ja, wij hebben hem er uit gehaald.

Die woorden hielpen. De kinderdief kleepte zich haastig aan en verliet met Baxter en Sullivan het huis. Toen zij op Scotland Yard aankwamen, bleek, dat de Lord Mayor nog niet was verschenen.

Er ging een deur open.

Een heer in pelsjas kwam binnen,

keek Baxter aan en vroeg:

— Zijt gij hoofdinspecteur Baxter?

— Ja. Met wie heb ik het genoeg?

De vreemdeling sloeg zijn bontkraag neer en nam zijn hoed af.

Een kreet klonk en Pigott riep:

— Die man is Raffles. Help.

Die woorden werkten als een bom, die ontploft.

Allen, behalve Sullivan, wilden vluchten. Glimlachend keek Raffles toe en zei:

— Goedenavond, heren. Ge hebt gelijk. Ik ben Raffles.

Nu brulde Baxter, die zijn moed voelde herleven:

— Direct arresteren; die man is Raffles.

Terwijl allen, behalve Sullivan, zich op Raffles wierpen, riep inspecteur Baxter uit:

— We hebben hem. Gelukkig. Eindelijk. Nu komt hij achter slot en grendel en zullen we rust hebben van al zijn boevenstreken.

Nogmaals ging de deur open en een onderofficier van de Ierse garde meldde met luide stem:

— De Lord Mayor van Londen, Sir Abercron.

Deze trad binnen met een vriendelijk goedenavond, klopte toen Raffles eens joviaal op de schouder en zei:

— Goedenavond, mylord, ik zie dat men u een paar boeien wil aandoen.

— Ja, lachte Raffles, aan beleefdheid heeft het mij hier niet ontbroken.

Als een bliksemstraal troffen deze woorden de omstaanders en hun verbazing kende geen grenzen, toen Sir Abercron gelastte:

— Neem onmiddellijk de handboeien weg.

Sullivan haastte zich, het bevel op te volgen.

— Doe deze man de boeien aan, beval de Lord Mayor, naar Pigott wijzend.

Deze stond als van de donder getroffen toen hij die woorden hoorde. Hij vergat zelfs tegenstand te bieden en was in een oogwenk geboeid.

— Ga met uw beampten, beval de Lord Mayor, naar het huis van deze

man, waarheen ge hem moet meenemen. Lord Lister zal optreden als getuige en als zodanig staat hij ook onder de bescherming van de Kroon. Ge moogt dus Lord Lister niet arresteren, maar moet hem integendeel alle mogelijke medewerking verlenen.

Toen hoofdinspecteur Baxter dit hoorde uit de mond van de Lord Mayor, die de opperste chef is van de Londense politie, begreep hij, dat hij niets meer in te brengen had en haastte zich aan de bevelen van Sir Abercron gevolg te geven.

Hij gaf bevel onmiddellijk een auto te laten voorkomen en steeg met inspecteur Sullivan en Pigott, die stevig geboeid in hun midden werd genomen in. Ook Sir Abercron en Raffles stapten in.

Aldus begaf men zich naar het huis van de kinderdief in Regents-Park.

Sullivan, die naast de geboeide Pigott in de auto zat, merkte op, dat deze, toen men voor zijn huis was aangekomen, een kreet wilde slaken waarschijnlijk om zijn medeplichtigen te waarschuwen. Maar toen Sullivan dat zag, drukte hij hem snel de hand op de mond en de kreet werd gesmoord. Zijn hand nam Sullivan eerst weer weg, toen de deur van het huis geopend werd.

Jackson stond op de drempel en te laat zag deze, wie de bezoekers waren, want onmiddellijk werd hij gegrepen en geboeid.

Het was nu niet zo heel moeilijk ook de derde en vierde medeplichtige benevens het wijf te arresteren. Raffles ging de anderen voor naar de kelder. Het gelukte hem algauw om de geheime deur te openen, waarvan hij het mechanisme kende, en de heren belandden dus vrij spoedig in de kelder, waar zich afgrijselijke tonelen voor hun ogen afspeelden.

Uit vieze, vuile hokken, op hopen stro, dat maanden lang reeds lag te rotten en waarin het van ongedierte wemelde, haalden de agenten enige kinderen te voorschijn, die daar waarschijnlijk reeds geruime tijd vertoefden, te oordelen naar de verregaande staat van vervuiling en verwaarloozing, waarin zij verkeerden.

Wat de wonden in het gelaat en op de ledematen betreft, het was niet onmiddellijk uit te maken, of die door de verwaarloozing waren ontstaan, of dat men die met opzet had toegebracht. Het geluk wilde echter, dat de kinderen, die op het ogenblik in het huis van de kinderdief vertoefden, nog niet erg te lijden hadden gehad, zodat er een gegronde hoop bestond, dat ze zouden genezen en er zelfs geen littekens zouden overblijven.

Raffles, die zo'n halve dokter was, constateerde, dat geen der wonden ernstig was en beval, dat de kinderen zo spoedig mogelijk naar een kindertehuis moesten worden overgebracht, waar men hen waarschijnlijk wel binnen korte tijd geheel zou genezen.

Hij nam zich voor het oog te houden op deze ongelukkige kinderen en zich hun lot aan te trekken. Zij wisten nog niet, de arme kleinen, maar als zij geweten hadden wat het betekende John Raffles tot beschermer te hebben, zouden zij van geluk hebben gejuicht. Nu echter bleven zij stil op de armen der politieagenten zitten en keken naar het licht van de elektrische lamp, iets dat zij zich niet herinnerden ooit in hun kort leventje te hebben aanschouwd.

Terwijl Baxter en Sullivan met enige agenten de kelder ontruimden, begaven de Lord Mayor en Raffles zich naar de slaapkamer van Pigott, die zij doorzochten. In een jaszak van de kinderdief vonden zij de krant, waarin de arme Mary Grant haar zoontje te koop aanbod. Deze advertentie had Pigott met blauw potlood gemerkt.

Raffles nam deze krant en verzocht toen de Lord Mayor, Baxter en Sullivan hen te volgen naar de naastbij gelegen woning.

Brand, die met groot ongeduld wachtte op de terugkomst van zijn vriend en wel wat ongerust was over diens lange weg blijven, schrok niet weinig, toen hij plotseling de bel hoorde overgaan en vreemde stemmen vernam. Hij was op het punt om zich opnieuw te verbergen in de door Raffles aangeduide schuilhoek, toen hij de stem van zijn vriend hoorde, die zei:

— Hierheen, heren, deze trap op.

Even later werd de deur geopend en Raffles trad binnen, vergezeld van Sir Abercron en de twee inspecteurs.

Vol verbazing en bewondering keek Sir Abercron om zich heen. Dat was dus het beruchte dievenhol, waar het zo echt gezellig uitzag.

Raffles liet hem echter niet lang de tijd. Hij bracht hem naar de slaapkamer en toonde hem daar het blonde knaapje. Rustig sloop het kind in een ledikantje.

— Hier is de kleine, zei Raffles, die ik de schurk heb ontstolen en bovendien, zei hij tot Brand, heb ik van die man zestigduizend pond sterling weggenomen, die ik thans aan u overdraag met het vriendelijk verzoek deze som te besteden in het belang van de ongelukkige bloedverwanten van de verminkte kinderen.

Sir Abercron nam 't geld, keek er naar en toen keek hij naar Raffles. Daarop reikte hij deze de hand en zei:

— Ik benijd u, Lord Lister en, te oordelen naar het resultaat, dat ge mij vandaag van uw werk hebt getoond, zou ik wenssen Raffles te zijn.

Toen gaf hij hem nogmaals de hand.

— Ik moet gaan, want het is al laat geworden.

— Ja, maar toch niet te laat om iemand een grote vreugde te bereiden. Ik zal de moeder van dit kind gaan opzoeken en haar het knaapje terugbrengen.

— Ik zal voor moeder en kind zorgen, zei Sir Abercron. Kom morgen bij mij en zeg mij, wat ik doen moet of kan.

Lord Lister boog.

— Staat ge mij toe, vroeg hij, dat ik u nog één verlangen van mij kenbaar maak?

— En dat is?

— Ik heb hier in huis nog een paar stevige touwen. Dezen hebben gediend, toen mijn vriend Brand en ik voor de eerste keer het huis van onze edele mensenvriend Pigott gingen inspecteren. Mijn vriend had het ongeluk een weinig leven te maken, waardoor de schurk, die ons uit ons huis had zien komen en de schutting over zien klimmen, hem kon overvallen. Zij grepen hem en bonden hem met deze touwen

aan handen en voeten vast. Zij smeten hem op de vloer, en dit is de oorzaak geweest, dat wij het geheim, dat daar in de kelders van Pigott werd verborgen, konden ontdekken.

Aan die touwen is het dus te danken, dat alles tot een goed einde gekomen is en heb ik eigenlijk alle reden om ze te bewaren als aandenken, maar ik ben niet veeleisend en sta ze gaarne af.

Zoudt gij die touwen misschien willen meenemen als geschenk van mij voor Pigott en zijn medeplichtigen?

Sir Abercron begon te lachen en ook Sullivan lachte, toen Raffles een verward kluwen touw te voorschijn haalde.

Hij gaf het de Lord Mayor van Londen met de woorden:

— Een echte Rafflesstrop voor Pigott en zijn medeplichtigen.

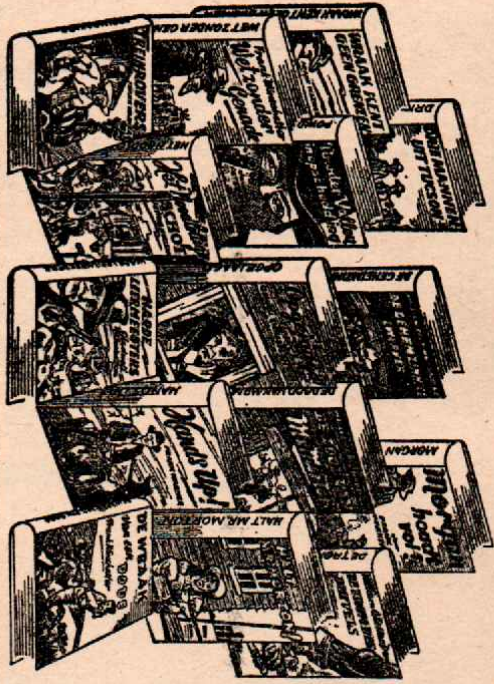
DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Valse munters

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs !!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betaalbaar f 5.- of meer
met f 5.- per maand

1. Treinrovers, door Frank Warner
2. Het Noedlettige Schot door Arthur Nuttall
3. Harde Leermeesters door Gladwell Richardson
4. Hands Up door Frank Warner
5. De wrak van een Dode } beide door
6. Wet zonder Genade } Frank Winchester
7. Powder Valley in opschudding door Peter Field
8. Opgejagd door Gladwell Richardson
9. De dood van Mr. Morton } beide door
10. Haly, Mr. Morton } William
11. Wraak kent geen grenzen door Frank Warner
12. Drie Mannen uit Tucson door Arthur Nuttall
13. De geheimzinnige zwerfver door William Colt MacDonald
14. Morgan houdt vol door Frank Warner
15. De Trom des Duivels door William Colt MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88.50. Nu slechts f 44.25, desgewenst betaalbaar met f 5.- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden nevenstaande bon in.

LEIDSEGRACHT 108 - A/DAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 67007

BON

Ondergetekende verzoekt te zandea de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44.25 / de 1e termijn van f _____ * te heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor reambourkosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

NAAM: _____
L. L. _____
ADRES: _____